

rotter **DU SIGER DET IKKE TIL NOGEN!**
7 Journalistik udsat for benspænd

hvem? **BAG OM PAPMANDEN, ZEMAR**
10 Kom tættere på skolens ansatte

Grrr... **VILDE DYR I KANTINEN**
6 Billeder og sladder fra KaJ-festen

Ungdomsavisen

Korrekturlæser Finn Nielsen har ikke mange jævnaldrende på Nyhedsavisens unge redaktion. Som det eneste skrivende medie var Illustreret Bunker med hele vejen til trykkeriet, dagen inden gratisavisen udkom for første gang. **side 18**

Tekst | Casper Dall

PRAKTIKPANIK

Panikdagen genoplivet

Et nyt forslag til Panikdag blev blankt afvist i Praktikudvalget. Pia Færing vil ikke komme med endnu et nyt forslag.

På sidste semester dødsdømte Illustreret Bunker panikdagen, som vi kender den.

Nu har Praktikudvalget set på det forslag til et alternativ, som Pia Færing har leveret. Bedømmelsen var klar:

"Duer ikke - væk!"

Udvalget syntes ikke, om Pia Færings forslag til ændring af Panikdagen.

Derfor tyder meget på, at Panikdagen overlever i sin nuværende form, selvom det var selvsamme Praktikudvalg, der bad

Pia Færing om at komme med et forslag til ændring af dagen.

Ændringer, der blandt andet ville have skiftet de traditionelle ansøgninger ud med hjemmesider og givet medierne bedre tid til at vurdere ansøgerne.

"Jeg var meget forbavset over, at udvalget ikke ville bakke forslaget op. Efter Panikdagen i foråret var branchen frustreret over formen på dagen, men nu er de tilsyneladende glade nok for systemet," undrer Pia Færing sig. Hun blev bedt om at komme

med et nyt oplæg til en ændring af dagen til Praktikudvalgets møde i slutningen af november.

Men udvalgets medlemmer skal ikke forvente at se meget nyt fra Pia Færings side.

"Jeg har ingen idé om, hvad jeg skal præsentere. Min indbakke bugner ikke ligefrem med gode forslag, og jeg har ikke selv flere," siger hun.

"Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at vi kan nå at ændre noget til forårsrunden," siger Pia Færing og efterlyser

opbakning til sit forslag fra de studerendes repræsentanter i Praktikudvalget.

"Det må da også være i deres interesse, at Panikdagen bliver mindre panisk," siger hun.

Lasse Karner, KaJs repræsentant i Praktikudvalget indrømmer, at de studerendes repræsentanter godt kunne have bakket forslaget mere på.

"Men vi var nervøse for den tekniske del af forslaget," siger han og sender bolden videre til repræsentaterne fra branchen.

"Jeg savner ideer og indspark for medierne. Jeg mangler lidt gå-på-mod til at ville ændre. Der er alt for mange forskellige interesser på spil," siger Lasse Karner.

casperdall@mail.djh.dk

LEDER

Praktikfarce

"Først den ene vej, så den anden vej." Eller: "Man har et standpunkt – til man tager et nyt." Der findes mange ordsprog, som illustrerer den farceagtige soap, der har udspillet sig de seneste dage mellem Praktikudvalget, der godkender praktiksteder og følger op på uddannelsesplaner, og den nystartede Nyhedsavisen.

Først blev Nyhedsavisen afvist som praktiksted. For sen ansøgning. Manglende uddannelsesplan. Og slutteligt manglende bæredygtighed lød nogle af argumenterne fra Praktikudvalget. Umiddelbart meget fair. Hvorfor gamble med de studerendes uddannelse? Nyhedsavisen var ikke engang udkommet første gang, da de forsøgte at blive godkendt som praktikplads første gang. Vi er trods alt under uddannelse, og selvom Nyhedsavisen har samlet nogle af landets bedste og skarpeste journalister, kan der være "kræft i systemet", når eksempelvis distributionen halter fra dag ét.

Men truslen om en "piratpraktikordning" fik lige pludselig Praktikudvalget på helt andre tanker. Med et pennestrøg var Nyhedsavisen alligevel bæredygtig. Hvordan kunne det ske?

At Danmarks Radio ud af det blå træder til og spænder et sikkerhedsnet ud under praktikanterne kan næppe have været det afgørende. Der er unægtelig langt fra undersøgende journalistik på et mere eller mindre landsdækkende dagblad til morgennyheder for de få, der tænder for fjernsynet, som det første, når de står op.

Kan man virkelig true sig til at få ret? Øjensynligt. Praktikudvalget havde i hvert fald ikke mod til at stå ved sine første argumenter, da det kom til stykket, og det giver da os som studerende helt nye perspektiver.

Var Praktikudvalget i virkeligheden bange for, at "piratpraktikken" ville trække andre etablerede praktiksteder med sig, fordi det nuværende praktiksistem er håbløst forældet?

Det er rent hasardspil med de studerendes fremtid, når praktikstederne onsdag den 1. november kl. 8.00 får udleveret en bunke med ansøgninger, og telefonerne få minutter efter begynder at kime. Ingen kan danne sig et indtryk af en person gennem en kort ansøgning og en få minutter lang samtale. Hverken praktikstedet eller praktikanter. Det nuværende system er præget af tilfældigheder i en sådan grad, at det er lettere at vinde i lotto end at få sin drømmepraktikplads. Det er ikke holdbart. Hverken for de studerende, men slet ikke for medierne, der i sidste ende kan få en desperat praktikant, som blot har taget et halvt år på det givne medie for ikke at blive forsinket i sin uddannelse. Det kan ingen af parterne ganske enkelt være tjent med.

Kan vi strejke os som studerende til et nyt praktiksistem? Kan en boycott af det paniske system, hvor alt er overladt til tilfældigheder, være med til at vække mediebranchens medlemmer i Praktikudvalget, som sidder som bremseklodser for nytænkning og udvikling af Panikdagen?

Det er da værd at forsøge, når nu Nyhedsavisen har haft held til at bruge pression for at få sine vilje. Desværre kan det formentlig ikke nås til den 1. november. Men det kan jo være, at de studerende på andet semester vælger at droppe ansøgningerne til næste år - i protest!

Et lille lys i praktikmørket har Nyhedsavisen dog tændt. Forhåbentligt kan avisens entre på praktikscenen være med til at live op i de gamle praktiksteder, så der kan komme lidt fornyelse ind i det paniske praktiksistem.

Redaktionen

ib@mail.djh.dk

Tekst og foto | Sanne Vils Axelsen

SHORT STORY

Et ungt par har fundet vej til Café Guldregn. "Stedet hvor du går ind, når du går ud", lyder sloganet. Caféen ligger i Öehnschlagergade på Vesterbro. I hverdagen befolkes den af stamkunderne fra nabolaget. I weekendens sene nattetimer overtages den af festglade unge. Guldregn har sit eget liv og sin daglige gænge. Det er en lomme, hvor det lokale bliver stort i storbyen.

Tekst | Jeppe T. Findalen

MP3-SPEKULATION

Oluf_J_Straffeloven_264d.mp3

En gruppe elever på tredje semester kommer til at modtage undervisning i medie-jura via mp3-filer. Oluf Jørgensen er gået under jorden.

Armene flyver rundt, som en frysende pingvins vinger på Antarktis. Stemmen vejer hvert et ord og dikterer et millimeterpræcist power-point show på auditoriets lærred. Oluf Jørgensen underviser i medie-jura på DJH.

Han prædiker alt, lige fra Persondataloven til Straffeloven, til de studerende på første del. En omlægning af undervisningen har nu åbnet op for en helt ny dimension i Karnov-oraklets optræden.

Nogle få studerende på tredje semester har nemlig ikke været igennem et medie-jura forløb

endnu. Det skyldes, at medie-jura fra september 2005 blev flyttet fra tredje til første semester. De studerende har af forskellige årsager været væk fra skolen i et semester og er nu havnet i en gråzone mellem de to studieordninger.

Fra levende underviser til lydfil
Oluf Jørgensen har været så forudseende, at han i foråret optog sine forelæsninger som mp3-filer. Filer, som det nu er meningen, at de studerende i gråzonen skal lytte til i stedet for at sidde i

auditoriet.

"Jeg er spændt på evalueringen. Hvis den bliver vellykket, kan jeg sikkert se frem til mere fritid," skriver Oluf Jørgensen i en mail til redaktionen, der forgæves har forsøgt at etablere en telefonisk kontakt til hovedpersonen.

Om han helt har droppet den fysiske kontakt til omverdenen er ikke til at svare på. Men faktum er, at ingen på redaktionen har set ham siden medie-jura i foråret.

findalen@mail.djh.dk

“ Spredt udover hele grunden lå brækklatter, ja sågar rigtig menneskelort.

Læs artiklen fra rusturen på side 8

“ De tror for meget om sig selv. De mener, de er bedre mennesker end os.

Jurastuderende om DJH'ere, side 21

illustreret bunker

danmarks journalisthøjskole
olof palmes allé 11, 8200 århus n
ib@mail.djh.dk
www.illbunker.dk
mobil 27 20 93 12

redaktionen

casper dall (ansv.)
peter korsgaard
håkon stolberg
christina jensen
stine spedtsberg

casperdall@mail.djh.dk
pkorsgaard@mail.djh.dk
stolberg@mail.djh.dk
christinaj@mail.djh.dk
spedtsberg@mail.djh.dk

kasserer

casper dall

casperdall@mail.djh.dk

annoncer

håkon stolberg

stolberg@mail.djh.dk
21 93 48 92

billedredaktører

jesper langhoff
sanne vils axelsen

jlanghoff@mail.djh.dk
sannevils@mail.djh.dk

bagsiden

mie lund tast
stefan buur hansen

bagsiden@mail.djh.dk

illustrationsansvarlig

stine spedtsberg

spedtsberg@mail.djh.dk

forsidefoto

jesper langhoff

jlanghoff@mail.djh.dk

oplæg

1700 eksemplarer 9 gange årligt.
Illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte ved djh, til danske redaktioner og deres praktikanter samt til journaliststuderende på sdu og ruc.
citer, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

tryk

otm avistryk herning-ikast

97 15 66 00

udgivelse

26. oktober 2006
9. årgang nr. 7 - 1. oplag

næste udgave

idéudvikling tirsdag d. 2. november kl. 15.00.
illustreret bunker udkommer næste gang d. 23. november.
deadline for artikler, annoncer og debatindlæg er den 16. november.

INDENFOR

Tekst | Christian Kloster

MERE PANIK

Krig mellem Nyhedsavisen og Praktikudvalget fører til aftale

Praktikudvalget afviste først at godkende Nyhedsavisen som praktiksted. "Arrogante smagsdommere, hvad i alverden bilder I jer ind?" spurgte chefredaktør David Trads. Nu bliver Nyhedsavisen godkendt.

Flere ugers krig med beskyldninger om konkurrenceforvridning og gidseltagning er slut. Den islandske ejede morgenavis, Nyhedsavisen, og Praktikudvalget, der godkender nye praktiksteder, har indgået en aftale, der betyder, at journalistpraktikanter kan komme på Nyhedsavisen.

Aftalen kom i stand blot en uge inden den såkaldte panikdag, hvor medier og kommende praktikanter finder hinanden på DJH.

Først fik kun dato og 24timer lov til at åbne dørene for journalistaspiranter fra den 1. februar. Men nu får Nyhedsavisen også lov, selvom Praktikudvalget frygter, at avisen går konkurs, og at nogle praktikanter dermed vil stå uden praktikplads.

Grunden til at det var problemfrit for de konkurrerende gratisaviser at blive godkendt i første omgang, var, at koncerterne bag dem garanterede Praktikudvalget, at der ville være nye job til eventuelle strandede praktikanter andre steder i mediehusene.

Dagen skræmmer

"Praktikudvalget vil gerne se, at Nyhedsavisen ikke er en døgnflue," sagde Pia Færing, der er sekretær i udvalget til Illustreret Bunker om afslaget.

"Det er Dagen, der skræmmer os. Vi er forsigtige med at godkende helt nye medier," sagde formand for Praktikudvalget

Christian Kirkegaard om den spektakulære aviskonkurs i 2002. Han forklarede, at andre medier dengang gik sammen og fandt pladser til fem forliste praktikanter.

Afslaget gjorde Nyhedsavisens chefredaktør, David Trads, rasende:

"Der er skandaløst og sandsynligvis ulovligt. Praktikudvalgets medlemmer er små mennesker, der ikke har noget problem med at godkende halvpornografiske tidsskrifter og de mest ligegyldige informationsstillinger."

Aftale i 11. time

Men nu bliver Nyhedsavisen alligevel godkendt. Kun en uge inden panikdagen blev der

nemlig lavet en aftale, der går ud på, at DR ansætter Nyhedsavisens praktikanter, hvis avisen går på røven. Altså en aftale, der sikrer praktikanternes uddannelse.

Praktikudvalget afviste ellers overfor Illustreret Bunker idéen om at godkende Nyhedsavisen og lave en redningsplan, som kunne træde i kraft hvis Nyhedsavisen lukkede.

Et behærdigt pres fra Nyhedsavisens chefredaktør David Trads og redaktionschef Simon Andersen fik Praktikudvalgets formand Christian Kirkegaard og Henrik Bruun til forhandlingsbordet i 11. time.

Forud for forhandlingerne

truede Nyhedsavisen med at oprette sit eget konkurrerende praktikudvalg, der ville snuppe de bedste praktikanter for næsen af de andre medier kun tre dage inden Panikdagen.

I stedet møder Nyhedsavisen op på DJH den 1. november uden at have modtaget en eneste ansøgning. Grunden er, at avisen først er blevet godkendt efter at de studerende har sendt ansøgninger. Derfor håber avisen, at mange vil "gategrashe", som det kaldes, når en studerende går ind af døren til medie og opfordrer til en samtale.

Arrogante smagsdommere

Forhandlingsklimaet har antageligt været efterårsagtigt, da Nyhedsavisen skulle godkendes:

"Vi bliver hetzet, og Praktikudvalget imødekommer vores konkurrenters krav. Det er en katastrofe. Vi gider ikke mødes med den arrogance, og vi gider ikke løbe rundt og fedte for Praktikudvalget for at opfylde vores uddannelsesforpligtelse," sagde en stiktosset chefredaktør Trads til Illustreret Bunker få dage inden mødet.

Og i en mail til alle Praktikudvalgets medlemmer skrev han:

"Sjældent har jeg dog hørt noget så arrogant og gammeldags smagsdommere. Det er direkte komisk at opleve, hvordan uddannelserne tilsyneladende har valgt at alliere sig med de gamle medier. I aner åbenbart ikke noget om, hvor mange af jeres studerende, som allerede har henvendt sig til os."

Gider ikke den polemik

"Jeg vil ikke polemisere med Nyhedsavisen," sagde Praktikudvalgets formand, direktør for Dansk Fagpresse Christian Kirkegaard.

Ligesom Pia Færing, der inden aftalen blev indgået, sagde om beskyldningerne og afslaget:

"Den form for polemik gider jeg ikke indgå i. Det er ikke min kamp.

Jeg er træt af det og udviser blot rettidig omhu for at sikre praktikanterne et vellykket praktikforløb."

"Det handler om, at helt nye medier først skal have eksisteret et stykke tid og have fundet deres ben og om egnede arbejdsforhold," sagde Pia Færing til Bunkeren og understregede, at det ikke var hende personligt, men Praktikudvalgets medlemmer, der gav afslaget.

Nyt praktikudvalg

Som reaktion på afslaget lovede Nyhedsavisens Simon Andersen:

"Vi opretter en ordning, hvor vi ansætter de studerende på samme vilkår som Praktikudvalgets gamle ordning, som et selvbestaltet privat monopol."

Uundervejs orienterede han både Undervisnings- og Videnskabsministeren om planerne.

Advarede mod tilbuddet

"Jeg er pissetræt af, at Nyhedsavisen laver dette nummer,"

sagde Pia Færing da Nyhedsavisen offentliggjorde, at de ville konkurrere med Praktikudvalget. Hun afviste, at der kunne være to praktikordninger og advarede kommende praktikanter:

"Lad være!

Det er at spille hasard med sin uddannelse."

Også på Journalistuddannelsen på RUC blev der advaret mod Nyhedsavisen. I en e-mail udsendt til de studerende fra

rådede Praktikudvalgets formand Christian Kirkegaard de studerende at være "utro" imod det etablerede praktikudvalg:

"Det ansvar, som medier og Praktikudvalget sædvanligvis føler overfor praktikanter, der kommer i klemme ved bl.a. lukninger, gælder ikke i forhold til ikke-godkendte pladser. I kan med andre ord ikke regne med at få hjælp til at finde en anden plads."

Men Nyhedsavisen droppede planerne om et nyt praktikudvalg samtidigt med at den godkendt som praktiksted. Samtidigt har den lovet, at den ikke vil hverve praktikanter inden panikdagen.

Efter forhandlingerne sagde Pia Færing:

"Hvis ikke Nyhedsavisen havde lavet den mudren og råbt op, var de ikke kommet med. Man har truet Praktikudvalget ved at gidseltage de studerende."

ckloster@mail.djh.dk

"Vi bliver hetzet, og Praktikudvalget imødekommer vores konkurrenters krav."

- David Trads

Tekst | Casper Dall Foto | Martin Kurt Haglund

GENERALFORSAMLING

KaJ udvider samarbejde

DJStud skal samle de tre fagforeninger for journaliststuderende.

Nu skal det snart være slut med at tale om "dem" og "os", når talen falder på de journaliststuderende fra SDU og RUC.

Formand for Kredsen af Journaliststuderende, Peter Hammer, fortalte på fagforeningens halvårslige generalforsamling om de nye planer for samarbejde mellem de tre fagforeninger, KaJ, KaJO fra SDU og JR fra RUC.

"Vi har længe haft et ønske om at udvide samarbejdet med KaJO og JR. Derfor er vi gået i gang med at formalisere et samarbejde i en paraplyorganisation, som hedder DJStud," sagde Peter Hammer.

Blandt andet er det planen, at der skal holdes flere fælles arrangementer, og om kort tid vil en ny, fælles hjemmeside blive

lanceret. På www.djstud.dk vil der komme boligbørs, arrangementskalender, debatforum og jobportal.

"Vi har stadig behov for at være selvstændige foreninger på de enkelte uddannelsesinstitutioner, men i DJ-regi kan vi nu komme til at tale med kraftigere stemme, når vi står sammen," uddybede Peter Hammer.

KaJ | Formand for KaJ, Peter Hammer.

Fra Dansk Journalistforbund deltog næstformand Fred Jakobsen i generalforsamlingen. Han udtrykte også forbundets begejstring over DJStud-samarbejdet.

"DJ har brug for det her samarbejde for, at vi kan udvikle os som fagforening. Vi har presset på, og nu glæder vi os over, at foreningerne er begyndt arbejde tættere sammen."

Generalforsamlingen valgte Peter Hammer som formand. Håkon Stolberg blev genvælt som faglig sekretær, mens Anni Lyngskær, Vinh Prag, Petter Ettrup og Andreas B. Bech. blev valgt som bestyrelsesmedlemmer.

Tekst | Tjelle Vejrup

PRAKTIKORGIE

Dansen om guldkalven

50 praktikpladser mere end normalt ved efterårets panikdag. Det er situationen før den 1. november, og det gør konkurrencen om de studerendes arbejdskraft endnu mere intens.

Normalt skal de studerende friste medierne til panikdagen. Men sådan bliver det ikke til den forestående panikdag. Et boom i medieverdenen har resulteret i et rekordstort antal opslåede praktikpladser, og hele 16 nye medier vil i november slå deres folder til panikdagen på DJH for første gang. Det har resulteret i samlet set 253 pladser. En udmærket forbedring af gennemsnittet for efterårspanikdagen, der tidligere har ligget på mellem 200 og 220 opslag.

Med præcis 253 ansøgere er situationen derfor således, at "guldkalven" ikke længere ubetinget er medierne, men nærmere de studerende, da praktikstedet også skal overbevise i sin dans for at tiltrække de bedste af de bedste.

"Mad i køleskabet"

Pia Færing, praktikvejleder, er forståeligt nok tilfreds.

"Vi ser næsten altid en stigning i antallet af medier og pladser. Men den i år er den største, vi har set længe," siger hun, og beskriver med en veltilfreds mine praktiksituationen:

"Der er fest i mediebranchen lige nu, der er "mad i køleskabet". 253 praktikpladser ville være et flot antal for en forårsrunde. Men for en efterårsrunde er det helt fantastisk."

Pia Færing kan naturligvis ikke forudse, hvad resultatet af panikdagen bliver. Men hun opstiller kriterierne for, at de etablerede medier ikke mister deres ansøgere til de nye spillere på banen. Der skal præsenteres ordentlige tilbud.

"De etablerede skal udvikle sig selv og deres praktikforløb. Der skal udarbejdes nogle gode uddannelsesplaner, som man kan præsentere for de studerende, såvel som man skal benytte sig af åbent hus-arrangementerne til at informere om, hvad man kan tilbyde praktikanterne," forklarer Pia Færing.

Ingen hvilen på laurbærene

Hos Politiken, der de seneste år har ligget nummer et med hensyn til ansøgninger, finder chefredaktør Stig Ørskov det sundt for branchen og de stude-

rende, at der kommer flere tilbud at vælge imellem til praktiktiden.

"Som et af de mest søgte medier er vi kun glade på praktikanternes vegne," siger Stig Ørskov.

"Det tvinger os til hele tiden at bevise, at vi er en god praktikplads, og at vi kan leve op til den status, vi har. Derfor må vi hele tiden variere vores uddannelsesforløb og tilbud fra år til år. Det er en udfordring for os at forblive populære hos ansøgerne," tilføjer Politikens chefredaktør, der ikke mener, at man kan tillade sig at hvile for meget på laurbærene.

Stig Ørskov betragter alle de nye, og kvalificerede medier som eventuelle konkurrenter om de bedste studerendes underskrifter, og derfor må Politiken ikke bare læne sig tilbage og se til.

"Men vi ligger alligevel i et leje af modtagne ansøgninger, hvor vi nok kan tåle at miste et par ansøgere, uden at det bliver decideret problematisk," siger Stig Ørskov.

Har selvtilliden i orden

Blandt de helt nye medier ved denne praktikrunde er gratisavisen dato, der møder op uden et etableret ry blandt de studerende. Det får dog ikke paniklamperne til at blinke hos chefredaktør Steen Breiner, der er ganske rolig angående mulighederne for at overbevise de studerende om, at det er her, de skal søge hen.

"Vi vil hverken tilbyde ydelser eller massage for at overtale ansøgerne," spøger Steen Breiner.

"Derimod støtter vi os op ad, at vi har gode forhold, ligesom man får lov til at være en del af redaktionen allerede som praktikant. Vi tilbyder faktisk maksimal indflydelse på alt, vi laver," tilføjer han og understreger, at dato ikke er en andenrangs avis. Den skal nok få tiltrukket en masse ansøgere blandt de, der ønsker at være en del af det, de laver, og gerne vil sætte sit personlige præg.

Nye medier mod etablerede medier - hvem bliver vinderen? Dansen om guldkalven - og de bedste praktikanter - starter i hvert fald kl. 8.00 om morgenen den 1. november.

tjellevejrup@mail.djh.dk

Tekst | Jane Stoffregen og Camilla Nygaard Foto | Morten Pedersen

VALGDAG

AMBITIØS | Assia Awad har altid vidst, hun gik efter skrevne medier. Nu søger hun efter kvalitet.

Giv os noget coaching

Feedback, socialt sammenhold og masser af "hands on" ser de kommende praktikanter efter, når praktikstederne skal udvælges.

Studerende fra 3. semester på Danmarks Journalisthøjskole er i fuld gang med at finde ud af, hvilke praktiksteder de skal søge.

Panikdagen nærmer sig. Derfor er tre studerende sat i stævne for at kaste lys på deres forventninger til praktikstedet.

"Det betyder meget for mig, at det er noget, de prioriterer, og at billeder ikke bliver gemt væk på bagsiden," forklarer Anders Find.

Han er fotojournaliststuderende på Danmarks Journalisthøjskole. Når han skal vælge imellem praktiksteder, står avisens prioritering af billeder højt på listen.

I sin praktiktid vil Anders lære af de erfarne fotografer og udfordres.

"Jeg forlanger at blive set på med samme øjne som en normal fotojournalist," siger han med et smil. Han er godt klar over, at han ikke med det samme kan arbejde på lige fod med en fotograf, der har været på redaktionen i 40 år. Men han vil i løbet af de 18 måneder, han skal være på praktikstedet, også tage del i de spændende opgaver.

Tungt på vægtskålen vejer også det sociale aspekt. Anders vil bruge åbent hus på praktikstederne til at finde ud af, om han kan se sig selv på redaktionerne. Især stemningen vil blive målt og afvejet. For ham er det vigtigt, at han kommer til at indgå i et arbejdsmiljø, hvor man siger

tingene ligeud, og hvor man får konkret kritik at arbejde videre med.

"Der må gerne være noget sammenhold. Det har ikke noget at gøre med alder som sådan, men mere at folk har det sjovt sammen," konstaterer Anders.

Vil skrive med kvalitet

Assia Awads ansøgninger er primært stilet til store landsdækkende aviser.

"Jeg interesserer mig mest for det skrevne medie, det har jeg altid gjort," fortæller hun. Hun ved godt, at der er mange ansøgere om budet, men hun går alligevel målrettet efter dem.

"Jeg håber at få lov til næsten det hele," siger hun.

Assia tager ligesom de andre kommende praktikanter til åbent hus på praktikstederne. Her er mulighederne for feedback, arbejdsmiljøet og arbejdspresset noget af det, hun vil lægge mærke til og spørge om.

"Jeg håber, at der altid er nogen at komme til. Det er noget, jeg vil sætte pris på," siger hun, men tilføjer dog:

"Det vigtigste for mig er, at det medie, jeg skriver for, er et godt medie. At de leverer et kvalitetsprodukt."

Vil ramme med TV

"Jeg synes, at TV har nogle forcer, hvor man kan ramme og bevæge sin målgruppe, som man

ikke kan på skrift eller i radioen," siger Astrid Maria Nielsen.

Hun vil gerne have en praktikplads inden for TV. Især TV med mennesket i centrum interesserer hende.

Hun håber på at komme et sted hen, hvor hun kan bruge de redskaber, hun har lært på DJH omkring interview og research.

"Det er vigtigt for mig, at der er et godt arbejdsmiljø. Der må gerne være plads til, at man kan tage en øl eller en kop kaffe med kollegerne efter arbejde," fortæller Astrid.

Det er også vigtigt for hende, at hun føler sig som en del af et team, og at hun har nogle kolleger, hun føler sig tryk ved.

"Der skal være plads til, at man må stille dumme spørgsmål," siger Astrid.

Hun forventer samtidig, at det bliver nemmere at få folk til at stille op til interview, når hun kan fortælle, at hun kommer fra et konkret medie frem for at være studerende fra Danmarks Journalisthøjskole.

Mest af alt håber Astrid, at hun kommer til at lære en masse om TV, teknik, forskellige arbejdsgange, og at der bliver god mulighed for feedback.

"Jeg håber virkelig, at det bliver en sjov tid," afslutter hun.

jstoffregen@mail.djh.dk
cnpedersen@mail.djh.dk

Tekst | Sisse Lund Harder og Pia Buhl Andersen Foto | Juan Hein

SKODSVINERI

Rygere skodder græsplænen

Rygestoppet, der trådte i kraft 1. september, har ført til ekstra arbejde for DJH's rengøringspersonale. Sikkerhedsudvalget erkender problemet og forsøger at finde en løsning.

Næste gang du smider din færdigrogede cigaret på jorden og slukker den med et par indøvede vrik med foden, så overvej en ekstra gang at bøje dig ned og samle skoddet op igen. Sammen med en masse andre, sviner dit cigaretskod og kræver ekstra rengøring, lyder det fra skolens personale.

"Efter rygestoppet bruger vi halvanden time mere om ugen på at tømme askebægre og gøre rent udenfor. Det er helt klart blevet værre siden rygestoppet," forklarer Finn Christensen, som er skolens rengøringsleder.

Hvor svært kan det være?

"Det virker skørt. Hvor meget sværere er det at skodde i containeren end på jorden?" Undrer formanden for skolens sikkerhedsudvalg, Kirsten Jensen sig.

"Allerede halvanden måned efter rygestoppet har vi fået tilbagemeldinger fra bygnings-service og rengøringspersonalet om en stigende mængde skodder. Vi må sige, at vi er overraskede over, hvor meget skolens rygere sviner," siger Kirsten Jensen. Sikkerhedsudvalget har allerede reageret på meldingerne.

"Der har været så meget svineri, at vi nu køber regntøj og beskyttelseshandsker til rengøringspersonalet," fortæller Kirsten Jensen.

Investeringer ikke nok

Men det er ikke kun de slukkede

KLAMT | Kender du fornemmelsen af at stå i skodder til lårene? Det gør rengøringspersonalet på DJH.

cigaretter, der sviner. Det er også mælkekartoner, madpapir og kaffekrus, der bliver efterladt af kantinens kunder.

"Vi arbejder på at få nogle nye, gode affaldsspande, så folk i det mindste ikke smider deres affald på jorden, når de opholder sig i rygeområderne," siger Finn Christensen, der tror, at der vil blive smidt færre skodder, hvis der ellers bliver ryddet op.

For at forberede DJH til rygestoppet investerede skolen i august i flere fliser og skod-containerer til skolens i alt 22

rygeområder. Samlet set regner sikkerhedsudvalget med, at de nødvendige investeringer løber op i 100.000 kr. Og det er uden overdækning, som udvalget i første omgang har droppet, fordi det bliver for dyrt.

Stive studerende er lige glade

Især området omkring 200-gangen er hårdt ramt af rygernes svineri.

"Problemet er værst ved nedgangen til fredagsbaren. Når folk har fået noget at drikke, bliver de

lige glade, og smider skodderne på jorden," siger Finn Christensen.

Fordi nogle rygere stadig smider skodderne på jorden, vil Finn Christensen foreslå, at der bliver indkøbt en særlig støvsuger, der kan gøre rengøringen lettere. Kirsten Jensen er enig, og hun er åben for yderligere investeringer:

"En støvsuger kan vi blive nødt til at indkøbe. Og så må vi se, hvad man kan få af andre hjælpemidler," siger Kirsten Jensen.

sisselund@mail.djh.dk
buhl@mail.djh.dk

VIDSTE DU, AT...

- ▶ et cigaretskods levetid i naturen er 1 - 5 år?
- ▶ en cigaretpakkes levetid i naturen er 1 år?
- ▶ hvis man smider sit skrald eller skod i en amerikansk by, kan det koste 4.000 kr. i bøde?
- ▶ i Singapore har man siden 1998 betalt en bøde på 18.000 kr. for at smide noget på gaden?

Tekst | Martin Justesen

LUK OG SLUK

Analytisk journalistik kommer til at koste penge

Selvom DICAR lukker og slukker, så er det ikke slut med den analytiske og computerstøttede journalistik. Den bliver bare dyrere.

En søgning på DICAR på Infomedia giver 421 artikler inden for det seneste år. Om dyre kommunale sammenlægninger. Om tosprogede skoler, der sender flest elever på gymnasiet. Om hvilke ejendomsmæglerkæder, der klarer sig bedst. Men efter nytår kan medierne ikke længere bringe artikler med rundspørge og research fra DICAR – Center for analytisk journalistik. I mandags blev foreningen nemlig nedlagt på en ekstraordinær generalforsamling.

I sine otte års levetid har DICAR i vid udstrækning levet af offentlige midler i form af fondsbevillinger til projekter. Den kommercielle del – salg af DICARs aktiviteter – har kun udgjort cirka 1/3 af indtægterne. Og på trods af en ihærdig indsats for at skaffe nye offentlige bevillinger, så er det ikke lykkedes. Dermed er det umuligt at køre DICAR videre.

Skal ikke tjene kassen

Bestyrelsens plan var ellers, at

omdanne DICAR til en ren kommerciel virksomhed. Hertil kunne så tilknyttes projekter finansieret af offentlige midler og bevillinger. Men den model tror Nils Mulvad og Tommy Kaas, hhv. direktør og redaktør i DICAR ikke på. DICAR er nemlig ledet af en bestyrelse, der består af repræsentanter fra medierne. Selv samme medier, som DICAR skal tjene penge på i en kommerciel virkelighed.

"Der har været en tro på, at man kunne få det hele gratis.

Branchen plejer selv at være god til at sige, at der ikke findes gratis frokosten i denne verden. Men det har man ikke overført til DICAR. Det sker nu," siger Nils Mulvad, direktør for DICAR. Nils Mulvad og Tommy Kaas danner derfor eget firma, hvor de udbyder stort set de samme produkter, som DICAR hidtil har gjort. Forskellen er blot, at der ikke er nogen bestyrelse – og dermed er der tale om en virksomhed på rent kommercielle vilkår.

"Der er mange, der tror, at nu skal vi ud og tjene en masse penge," siger Nils Mulvad, "Men det er et usikkert marked at bevæge sig ud på, og risikoen er ens egen".

Kurser for medierne og hjælp i forbindelse med analyser, er nogle af de ting, der hidtil har været finansieret gennem bevillingerne – og altså været gratis for medier, som har været med i fondsstøttede projekter. Andre har måttet betale. Fremover

kommer det til at koste penge for alle.

Ingen konsekvenser for DJH

Især forløbet på 2. semester er stærkt inspireret af de ting, DICAR står for. Undervisning i Excel, analytisk journalistik, rundspørgedesign m.v. Men det fortsætter, ligesom Nils Mulvad stadig vil være tilknyttet DJH som underviser.

Anderledes alvorlige er konsekvenserne for DICARs to ansatte. De er begge opsagt med virkning fra årsskiftet. Indtil da holder de til på DICARs kontor for enden af 400-gangen. Nils Mulvads og Tommy Kaas nye firma kommer slet og ret til at hedde "Kaas & Mulvad". Firmaet får kontor i både Århus og København – men ikke på DJH.

martinjustesen@mail.djh.dk

Tekst | Stine Spedtsberg og Christina Jensen Foto | Martin Kurt Haglund

HOT HOT HOT

GoziB

KaJ-festen skulle vise sig at blive mere våd end saftig. Der var lavblus på scoringsfronten, og i stedet handlede natten mere om de våde varer. Der blev gået rigeligt til den på DJH.

Allerede 22.35 kunne en kvindelig fotojournalist føle sig forulempet af højlydte opkast-lyde på dametoiletet. En voldsom start, da der endnu var meget få gæster. Det kunne være resultatet af for mange besøg i de to barer. Denne aften var der både en drinksbar i vandrehallen og en øl & shots-bar inde i mørket. De to barer efterlod et voldsomt bedugget barpersonale i dyriske kostumer, der til tider var mere optaget af sig selv end af at betjene barens kunder.

Lidt saftig og hed blev festen dog, ikke mindst på grund af en meget udklædt/afklædt 4. semesterstuderende, der sammen med sin kæreste på dansegulvet kælede og piskede en stemning op, der fik folk til at hoste "get a room." Også for rusværternes svar på Keith Richards lykkedes aftenen på den front, ligesom en blondine fra radionyhederne blev set i en hed omfavelse.

STUDERENDE I CHOK

- Smøgerne

måtte blive ude

Til KaJ-festen var der ingen kære barfar og ingen askebægere, beskeden var klar: Smøger ingen adgang. Fra den første september blev DJH røgfri, men at forbudet også ville træde i kraft til fester, var det de færreste, der havde indset. Der var simpelthen ikke andet for end at gå ud for at få stillet nikotintranen. Her måtte de udstødte stå i kulde og blæst, mens de drømte om halvtag og gamle dage. Til gengæld var det for første gang muligt at trække vejret inden døre. Nogle rebelske fjerde semester og en blond tredje semester radioherre kunne dog ikke undvære fristelserne og inhalerede heftigt i ly af mørket. En svag garderobepige blev taget på fersk gerning af kokken og skammede sig resten af aftenen bag de mørke vinterfrakker. Den eneste, der med god samvittighed måtte ryge til festen var Louise Lollers røgmaskine.

Hovedpersonen var DØD!

Temaet var Junglefest, og der var godt gang i trætoppene. Farverige drinks med uappetitlige navne blev langet over disken til de festklædte gæster, der var mødt op i alt fra kokus-skaller og leopardskind til de mere traditionelle stiletter, slips og H&M design. Aftenens tema var en tribute til den netop afdøde krokodillejæger Steve Irwin, der af gode grunde ikke mødte op i bunkeren.

FESTENS

BRANDERT

- tog Tokio med i faldet

En kvindelig tredjesejsemesterstudie, der tidligere er blevet sat i forbindelse med rusværtssyndikatet, væltede ind i bandet "Tokio" og tog et keyboard med sig i faldet. Forsanger Louise Lolle, tidligere EyeQ-medlem, prøvede desperat at hive kvindemennesket op fra scenen igen. Den uheldige blondine havde vist gået lidt for

hårdt til den på dansegulvet med barformanden. Den vilde dans havde udviklet sig til en ukontrollerbar situation, og pludselig befandt den pensionerede rusvært sig i spotlightet. Den evigprofessionelle Louise Lolle holdt hovedet koldt og fortsatte med at underholde sit publikum under hele seancen. Hverken Lolle, Blondie eller keyboardet led overlast under ulykken.

LOUISE LOLLE RØG PÅ SCENEN!

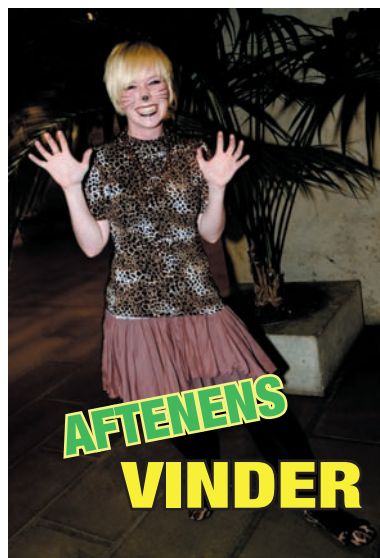
BEDSTE SCORING

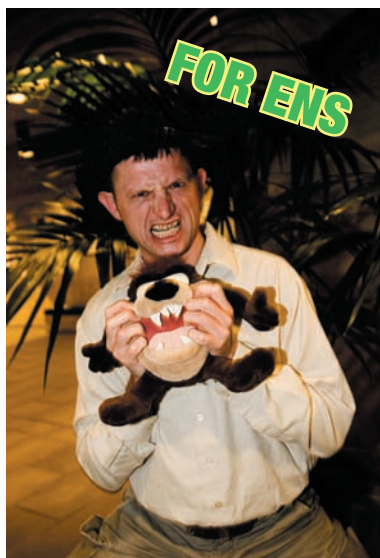
Aftenens allerskønneste OUTFITS

FOR RØD

AFTENENS VINDER

FOR ENS

FOR SULTEN

FOR VOVET

En medicinstuderende havde valgt at hoppe i det helt skøre skrud. »Jeg er da en papegøje,« sagde han flirtende til Hot hot hot redaktionens udsendte. Han kunne nu have sparet sig. Kombinationen af de lidt for billige strømpebukser og underbukserne uden på skræmte flere kvinder ud af bunkeren end ind i hans favn.

Næsten ny og alligevel en sikker gæst til enhver fest. Den frække kattepige kunne både smile og vise klør i sit topmoderne outfit, der udstrålede begejstring og overskud. »Vi har det bare så sjovt,« jublede den nyudklækkede bartender, og skyndte sig tilbage til drinksbaren for at skænke de gyldne dråber til en tørstig kundeskare.

De kunne have været brødre, men den ene af dem er faktisk en tøjbamse. Den anden er netop vendt hjem fra praktik på DR Livsstil. Om det var der, inspirationen til outfittet kom fra vides ikke. Junglefyren var iført et klassisk allround junglesæt, der aldrig går helt af mode. Ikke på nogen måder prangende, men altid et velkomment syn til en junglefest.

»Jeg kan også sparke som en zebra,« fniste hotte hotte Benedicte fra fredagsbaren. Hun havde valgt at krydre aftenen med et komplet zebrasæt. Dragten var både stilren og fræk, men voldte dog den kække unge dame problemer under en dans, hvor det var lige før sagerne faldt ud af godteposen. Det er jo ikke en kjole, man kan have en bh på indenunder.

Den kæltgrønne krokodille manglede ikke opmærksomhed fra barens Tarzan. Om Tarzan manglede opmærksomhed, kunne man spørge sig selv om. Han var i hvert fald iført en skræmmende trussekort leopardkreation, håbløst matchet med marineblå klipklappere. Outfittet blev skamløst luftet på dansegulvet, hvor krokodillen også blev håndteret ømt.

Tekst | Nis Refslund Poulsen Benspænd | Stine Spedtsberg Foto | Sara Galbiati

EKSPERIMENT

Lyt til musens klagesang

Populær børnesangs dystre tema er blevet virkelighed for mus omkring DJH.

*Når en lille mus skal ud og gå
må hun se sig for og passe på.
Der er mange som ku' tænke sig,
at slå kloen i en lille lækker
musesteg.
Måske bli'r det mig
Måske bli'r det dig.
Måske bli'r det trallalej.*

Denne harmløse børnesang fra Dyrene i Hakkebakkeskoven er med DJHs medvirken blevet en del af hverdagen for mus omkring skolen.

Men hvordan det? Jo, det har noget at gøre med de grå kasser, der nærmest smyger sig langs skolens betonmure. Og det på samme måde som en stor fed velnæret rotte ville gøre.

Så hvis du undrer dig over, hvilken funktion de grå kasser har, og hvad de har med hakkebakkeskoven at gøre, så spids ører.

Og det er fuldstændig rigtig gættet - det handler om rotter. Og gift. Rottegift. Kasserne er giftdepoter, og det er meningen, at rotterne skal mæske sig i de firkantede grå storebrødrer indhold.

Men hvis det var meningen, at rotterne skulle føle sig knyttet til de grå kasser og opsøge dem, er det slået fejl. Siden januar er der ikke fundet spor af en eneste rotte. Men til gengæld har der været spor af omkring 36 mus i samme periode, oplyser ISS-skadedyrsservice, der er skolens foretrukne skadedyrsbekæmper.

Dårlig fangst

Hvis du var fisker, og igennem så lang tid fik småfisk, men ikke en eneste torsk i garnet, ville du nok konstatere, at der ikke var nogen torsk, der hvor dit garn var. Men sådan er det ikke på DJH. Fælderne bliver, hvor de er. Og det til skræk og advarsel for lokalområdet mus, og stor morskab blandt rotter andre steder i byen.

Forebyggelse

Skolens vagtmester Jan Blichfeldt Nielsen mener, at man skal be-

holde giftdepoterne, selvom det ikke er rotterne, der spiser giften. Og fælderne kan virke forebyggende, mener han.

Den nuværende kontrakt med skadedyrsfirmaet blev tegnet i 2002. Men dengang var der rotter, fordi en fedtsamler i kantinen var gået i stykker. Den er for længst repareret. Og rotterne er væk. Grunden til, at der kan findes enkelte mus og rotter omkring skolen, er på grund af dens placering tæt på mark og skov. Og ikke fordi de kommer fra kloakken, som ellers er normalt i byen.

Kostbar huskekage

Så Danmarks Journalisthøjskole har altså været årsag til, at landets musebestand er beskåret med ca. 36 individer siden nytår. Men ikke nok med det: Hvis der var en rotte, der skulle forville sig ind på skolens territorium, ville den få et rap over fingrene i form af 35 giftdepoter, som den sent ville glemme.

Og hvad koster det eventuelle rap så? Jo, det koster såmænd DJH lige knap 9000 kroner om året. Og hvis ISS ved årets sidste besøg finder spor efter de sædvanlige otte-ti mus, vil det blive noget med 193 kroner per mus. Og det er dyrt. Til sammenligning koster en helt almindelig hvid mus 25 kroner i en dyrehandel. Og DJH betaler altså for at komme af med de ødelæggende små bæster.

Museskade

Anne Marie Rasmussen fra statens skadedyrslaboratorium vil ikke kommentere den enkelte sag. Men hun bemærker:

"Der skal jo være en grund til, at de er sat op, for man gør det vel ikke bare for at slå musene ihjel."

Men for DJH må grunden være den store gene, som musene kan forårsage langs skolens mure. Nok til at hoste op med knap 9000 kroner årligt.

Arbejdsklumme

Indrømmet. Jeg har ikke overholdt alle fem benspænd til punkt og prikke. Men til mit forsvær vil jeg sige, at opgaven indeholder mindst seks benspænd. Artiklens emne vil jeg betegne som en glidende tackling mod enhver journalist.

Det er derfor, jeg følte mig nødsaget til at foretage en fuldstændig absurd vinkling af min historie. Kan I ikke se det? Der er 35 rottefælder langs skolen. Der bliver ikke fanget så fandens mange rotter i dem, men de er nødvendige som forebyggelse.

"Hallo. Er det JP-Århus? Jeg har en historie, I bare må købe. Jeg tænker forside. Jeg tænker 5000 dask."

Når det så er sagt, var det spændende og selvfølgelig til tider frustrerende at arbejde med disse begrænsninger. Men begrænsninger kan omgås, og jeg har i høj grad fulgt benspændenes bogstav og ikke deres ånd.

For eksempel indeholder en sætning et grundled og udsagnsled. Derfor tæller små korte sætninger, der ikke begynder med "og" eller "men," ikke med i mit regnestykke.

"Måske bli'r det trallalej"

Jeg valgte at bruge en sang i indledningen, men hvis jeg havde taget rimsmedens arbejdshandsker på, havde jeg nok konstrueret en sindrig model a la ABACDABDC. Alternativet havde været bogstavrim.

I et tilfælde er en af mine kilder 42 år. Det går imod et benspænd. Men jeg fandt det selvmodsigende, at kilderne ikke skulle kende til benspændene, og samtidig skulle jeg som det første spørge til deres alder. Derfor spurgte jeg først til sidst i interviewet, hvor gamle, de var. Eksempelvis sådan lettere henkastet til en kvindelig kilde:

"Ja, jeg ved godt, det er uhøfligt, men hvor gammel er du?"

Svar: "Fniis, det var da noget underligt noget at spørge om, men jo nu skal du høre..."

Som om jeg nogensinde i min vildeste fantasi, ville flirte med en kvindelig skadedyrsbekæmper.

Spil dum – det hjælper

Ja ja, men som altid inden for journalistikken kommer man langt, når man spiller dum. Det vidner i hvert fald ikke om særlig grundlig research, når man disker op med første spørgsmål: "Undskyld, men hvad bruges de der fælder egentlig til?" Bare for at få kilden til at nævne ordet rotte først, for så derefter at henvise til "den føromtalte gnaver."

Men begrænsninger virker på samme måde som i diktaturstater. Hvis du ikke kan gøre det på den ene måde, så finder du en udvej. Men mit kluntede forsøg ville nok alligevel blive takseret til skydning ved daggy.

refslund@mail.djh.dk

Når du interviewer kilder, må du ikke bruge ordet "rotte" i nogen sammenhæng. Du må for eksempel heller ikke sige rottefælde.

Hveranden sætning i artiklen skal starte med "men" eller "og".

Skribenten fik en opgave: Skriv om rottefælderne på DJH. Vi sætter fem benspænd - som SKAL overholdes. Kilden må ikke vide noget om reglerne.

Du skal bruge alle tre kildetyper. Det vil sige minimum en ekspertkilde, en partskilde og en erfaringskilde.

De FEM benspænd

Du må kun tale med kilder, der er over 45 år gamle.

Indledningen af artiklen skal rime, men artiklen må ikke være useriøs.

Tekst | Linda Østergaard og Mathias Pedersen Foto | Anders Find

EVENTYRLIG RUS

Spørgsmålstegn i Stendis

Har du glemt, hvordan din rustur forløb, kan du her finde et par ledetråde.

Det startede en fredag morgen i september. I forventningen om en weekend med eventyrlig kampdrukt strømmede friske journalist-spiser til skolen fra nær og fjern i dagens første lys. Efterhånden som ungdommen stimlede sammen i flokke i skolens forhal, bredte store smil sig under de tunge byrder af soveposer og sportstasker. Slaget var nært forestående, og alle kunne lugte blod. Om et par timer ville øllet flyde i kælderens, mens busserne til det forjættede Stendis rullede ind på skolens parkeringsplads.

Som ved et trylleslag fyldtes gangene klokken 14 med mere eller mindre kendte ansigter fra eventyrets verden. Feer, sørøvere og edderdunsdyner. Roligans fra '92, hellegigere og Find Holger. Alle mødtes de i skøn forening til optankning i Fredagsbaren, inden busserne drog vestpå ud i sensommeren.

Spot og hån

Uanset hvor man befandt sig den eftermiddag, var det i en krydsild af slagord og hånlige bemærkninger. For samme aften skulle bedst udklædte kåres, og alle var opsatte på sejr. Pirater bed ad feer, som snerrede ad arabere med dynamit om livet, lige indtil det øjeblik efter middagen, da afgørelsen faldt på de danske roligans. Deres jubelbrøl kunne efter alt at

HØJT AT FLYVE | Tilskuere så magtesløse til, da Peter Pan gang på gang mislykkedes i sit forsøg på at komme ned på jorden igen.

dømme høres hele vejen til det tomme stadion i Göteborg.

På slaget 12 lyste fustager af sølv op i natten, da en bil rettede sine forlygter ud over plænen. Fabelvæsnerne tumlede ud med bajere i hånden og tog opstilling til ølstafet. Til trods for snak om snyd og bedrag, løb hold 1 med sejren, og den Gyldne Phustage forsvandt ifølge vidneberetninger i en personbil tidligt næste morgen med retning mod Aalborg.

Baobabtræer

Luften i festsalen var så tung, at man næsten kunne skubbe til

den, da Jacob Billing fra Ekstra Bladet lørdag holdt foredrag om livet som journalist. Med guldkæde, fedtet hår og en lind ordstrøm fik han vendt mange fordomme om sladderjournalistikens forkætrede stand. Imens sank publikums tømmermandsbefængte hoveder synkront mod bordfladerne.

Mordet på Tina Turner pusede liv i folk. For gåden skulle løses, og listen over mistænkte var lang. Udstyret med store stykker pap og stakkevis af ugeblade og aviser rykkede folk ud i solen for at skabe overskrifter. Bubber fablede om baobabtræer, og om hvor fedt det var at lære negerbørn at køre på ethjulet cykel i Afrika, mens Nik & Jay kæderøg blå Kings og skyllede efter med rødvin. Men ingen af dem var morderen: Sonny "Fredie" Pedersen havde nemlig længe haft et godt øje til the Queen of Pop, så i jalousi kvalte Gigi hende i en leopardprikket g-streng.

Oven på sådan et grusomt mord skulle det gøre godt med en festmiddag, men først skulle folk stadses op. Mange drenge

skodder, et enkelt kondom, ja sågar rigtig menneskelort. Med alles halvhjertede og kvalmende indsats kom lejrskolen til at se

ØJNE I NATTEN | Mads glemmer alt om ølstafetten, da han pludselig opdager en lille fin giraf i det fjerne.

faldt i søvn og sov i de hundrede år, det tog pigerne at komme i skrudet og sætte hår på hinanden. Men så kom de også i gear og myldrede ud i den milde aftenluft. Prinsessekjolerne og jakkesættene fik gårdspladsen til at ligne et mægtigt haveparty for overklassen. Alle poserede for fotografere, inden de i nydelige geledder og arm i arm strøg ind til de dækkede langborde, hvor

pæn og faldefærdig ud igen, og således blev den klatøjede forsamling gennet op i busserne til dynerne i Århus.

Efter sigende kom selv Peter Pan sikkert hjem til Ønskeøen.

FIRE BEN OG EN OVERHÆLDNING | Hold 1 løb med sejren i ølstafetten. Her stanger Valdemar et opræk til Vild med Dans.

Tekst | Lærke Clemensen og Casper Dall Foto | Morten Pedersen

KARAKTERRÆS

Karakterer på prøve

Vejledende karakterer er netop blevet givet på 3. semester.

Det første syv-ugers medierum på 3. semester er netop afsluttet. Det skete med en vejledende karakter på den sidste opgave. En karakter, der ikke kommer til at stå nogen steder. En karakter, der bedømmer produktet, og ikke processen. En karakter, som studerende på 3. semester undrer sig over. For hvad skal de bruge karakteren til, og hvorfor skal de have den?

Førstedelsleder Henrik W. Jørgensen er idemand bag karakteren. Han har tidligere givet sine studerende karakterer, og mener, at det er godt med mere opmærksomhed på det færdige produkt.

"Med karakteren går vi væk fra processen og fokuserer på målet. Nu gider vi ikke have forklaringer mere. Når jeg ser et tv-indslag hjemme i min stue, så ser jeg jo også på, om det er godt eller skidt, og så er jeg da ligeglad med hvorfor."

Fokus på produktet

Thomas Pallesen, der har undervist i tv forklarer, hvad han mener, karakteren kan bruges til: "De studerende kan bruge karakteren til at se, hvor gode deres produktioner er i en lidt større sammenhæng. Det er en kon-

kret vurdering af de studerendes produkt, og det skal ses som et supplement til feedbacken."

At karakteren ikke kan stå alene, er alle enige om - også Lisbeth Ellebæk, studerende på 3. semester:

"Jeg får tusind gange mere ud af feedback. Karakteren i sig selv er ikke brugbar, men den er okay sammen med en udtalelse."

Radiounderviser Thorkild Ellerbæk understreger vigtigheden af feedbacken:

"Jeg synes karakteren er lidt kunstig, folk ved godt, hvor de står efter evalueringen. Karakteren signalerer det samme som den mundtlige evaluering, men evalueringen er meget mere værd."

Rune Langhoff, studerende på 3. semester, anfægter grundlaget karaktererne bliver givet på.

"Underviserne belønner de forkerte ting. Det er 'kassetænkning' i stedet for de origi-

UNDREN | Hvad skal karakteren bruges til, spørger Rune Langhoff.

nale ideer, der bliver belønnet," mener han og uddyber:

"Når en fantasiløs idé får en god karakter, fratager det initiativet til at prøve noget nyt og tage en chance næste gang. For vi vil

jo alle sammen gerne have en god karakter," mener han.

Ikke en standpunktskarakter
"Vurdér mit standpunkt," siger nogle studerende.

Underviser på trykte medier, Nanna Jespersgård, svarer med klar stemme:

"Gu vil jeg da ej! Hallo! I er færdige med folkeskolen og gymnasiet. Jeg tvivler på, om de studerende overhovedet har et standpunkt. Det er nogle meget svingende produktioner, de samme studerende har afleveret."

Tv-underviser Thomas Pallesen peger på et andet problem. Alt, hvad der produceres på tv, er et resultat af gruppearbejde, derfor er det ikke muligt at give individuelle karakterer.

Karakter i feature

Lisbeth Ellebæk kan godt se nogle af fordelene ved karak-

teren, men hun har stadig flere spørgsmål:

"Hvad er meningen med karakteren? Det har jeg ikke forstået. Jeg har fået en karakter i feature, men hvad med portræt, eller reportage?"

For hende er en karakter noget, der bliver givet, når man har afsluttet noget, men sådan ser hun ikke medierum 1:

"Vi afslutter ikke forløbet og siger: 'Nu har jeg lært det'. Vi skal kunne det hele og hele tiden blive bedre."

Kun på prøve

Den vejledende karakter er stadig en prøveordning, og der er mange overvejelser efter de første forsøg.

"Vi skal vurdere, om det overhovedet giver noget tillæg til feedbacken. Den endelige form skal findes. For eksempel skal vi undersøge, om karakteren skal gives gennem debatgrupper eller af underviserne," siger Henrik W. Jørgensen.

laerke@mail.djh.dk
casperdall@mail.djh.dk

Tekst | Casper Dall Foto | Michael Bothager

ANMELDELSE

Feedback. Nøgleord på DJH. Men ingen giver feedback på Illustreret Bunker.

Før nu.

For at byde vores mange nye kolleger på gratisavis-markedet velkommen, har vi bedt chefredaktørerne på to af de nye morgenaviser om at anmelde Illustreret Bunker.

Som gode journalister har vi også fundet en ekspert. Vi tier stille. Lytter. Lærer. Og forsøger at gøre det så godt som muligt - hver gang.

For meget Bunker – for lidt Illustreret

Poul Madsen, chefredaktør på 24timer:

'Hvis Illustreret Bunker er Ulla Terkelsens tørklæde, hvilken farve ville det så være?'

Svaret er grå, med enkelt opkvikkende farvestrålende striber.

Med en let omskrivning af et voxpop spørgsmålet fra september udgaven af Illustreret Bunker har I den ultrakorte version af min anmeldelse af samme avis.

Den lidt længere er:

September udgaven ligner en light udgave af dato, og det er ikke specielt positivt ment, da Dato efter min mening er den kedeligste avis på markedet blot for variation og nerve i ind-

hold og layout (undskyld Steen Breiner - jeg ved, du så gerne vil lave en god avis).

Men der er bestemt også opkvikkende elementer i Illustreret Bunker, der får skolebladet til at løfte sig til at ligne en rigtig avis. Forsidehistorien om plyndringen af TV afdelinger lugter af en rigtig nyhed og serveres udmærket med overvågningsbilleder inde i avisen. Der er også anstrøg af humor bl.a. vox poppen om Ulla T.s halstørklæde, men der mangler noget vildt. Noget der støder, vækker opsigt - kant. Indholdsmæssigt bliver det hele lidt for pænt og poleret, og det skal et skoleblad ikke være. Dyrk

vildskaben, den overraskende vinkel, det udfordrende interview - det er nu, I har chancen - I skal hurtigt nok blive bedt om at levere 60 linjer i firkantede kasser.

Steen Breiner, chefredaktør på dato:

Hvis bare vi havde haft sådan en avis, da jeg var studerende. Det er godt arbejde.

Men der er alt for mange ord. Illustrationerne er underkørt, og det er ærgerligt, fordi de fanger. Og med fotojournalisterne i huset har I mulighed for at vise vej på fotofronten. Desværre er billederne for mørke, og det

kunne være godt med farve på alle siderne.

Øv jer også i at dele artiklerne op i flere enheder. Flyt noget ud i faktabokse. Giv jeres læsere flere indgange til den enkelte artikel. Og skriv så gerne kortere.

I fungerer som gratisavis. I laver avis på modtagernes præmisser. Og det virker!

Det er fedt, I sætter fokus på den by, I bor i. Århus-siderne er "news you can use". Giv bare jeres læsere mere af det.

Per Mikael Jensen, adm. direktør på TV2 Danmark. Tidligere chefredaktør på MetroXpress:

Grafisk ligner Illustreret Bunker "Dagen". Jeres grafik er gammeldags. Det ser simpelt og enkelt ud. Det er kedeligt.

Jeg mangler noget, der overrasker mig. Rubrikkerne er ordinære. Det er ikke meget sexet i forkortelsen "DJH", og det sælger ikke. Jeg savner power på mange af jeres sider. Overvej om seks spalter ikke kunne være en mulighed. Det giver mere dynamik på den enkelte side.

Få gerne flere mennesker i avisen. Flere voxpops og portrætter. Og mere variation i jeres opbygning af siderne.

Jeres portræt er til gengæld godt. Det må være interessant for journaliststuderende at læse om "de rigtige" journalister.

På bagsiden er der virkelig noget at gøre. Grafisk ligner det et dårligt skoleblad. Men der er tilløb til noget godt indhold.

casperdall@mail.djh.dk

Tekst | Hanne Damgaard Foto | Michael Bothager

HVAD LAVER HAN?

Tvunget på flugt til Danmark

Zemar, der ofte bliver set i færd med at lægge aviser sammen på biblioteket, er BBC-ekspert i mellemøstlige forhold, økonom og politisk aktiv i sit hjemland Afghanistan.

Han sidder i sin lænestol i sin lejlighed i Rosenhøj og nyder en kop kaffe, imens hans kone sidder i sofaen ved siden af og ser BBC. Fra køkkenet kan man høre den ældste datter på 16 år, som ævler i sin mobiltelefon. Den yngste datter på 12 år ser med dådyrøjne på sin far. Nu skal det diskuteres, hvor længe hun må lege med sine veninder i aften. Efter en snak frem og tilbage kan Zemar Khalilullah alligevel ikke stå for datterens charme. Det bliver et kompromis. 19.30.

Over stuens spisebord hænger to billeder. Et af en kvinde fra hjemlandet, Afghanistan, og ved siden af hænger portrættet af den karakteristiske danske sømand med pibe i munden.

Når Zemar Khalilullah har fri fra arbejdet på DJH, er det ikke sjældent, at journalister ringer for at få interview. Persisk BBC bruger ham ofte som ekspertkilde, når det handler om mellemøstlige forhold. Også TV2 og DR har haft fat i ham et par gange.

Politisk overbevisning bragte dem i fare

Zemar Khalilullah, som er ansat i afdelingen for trykte medier på DJH, gemmer på mange andre

PÅ FLUGT | Oprindeligt stammer Zemar Khalilullah fra Afghanistan, men i dag har han sin daglige gang på DJH.

sider end dem, studerende på DJH kender. Mange ser ham kun, når han kommer slæbende på noget pap på gangene eller i færd med at lægge aviser sammen på biblioteket.

Zemar Khalilullah og hans familie, bestående af kone, en søn og to døtre, kom til Danmark i 1995. De er politiske flygtninge

fra Afghanistan.

I Afghanistan var både Zemar og hans kone aktive i et politisk parti, People Democratic Party of Afghanistan. Partiet tog stor afstand fra det fundamentalistiske styre i landet. I 1995 blev de nødsaget til at flygte, da deres politiske overbevisning bragte dem i fare.

"Situationen var meget farlig for mig og min familie den gang. Vi blev nødt til at flygte", fortæller Zemar Khalilullah med et alvorligt blik, mens han viser skræmmebilleder fra Afghanistan. Han peger på et billede af døde mennesker, der ligger på en befolket gade.

Genkendt på gaden

Zemar Khalilullah er lige så glad for det job, han har nu, som det han havde i hjemlandet. Han har læst økonomi på universiteter i Afghanistan og USA, og han var, før de flygtede, ansat ved Central Banken i Afghanistan (det vi i Danmark kalder Nationalbanken, red.). Her forskede han i inflation, balance of payment og pengecirkulation.

Zemar Khalilullah blev genkendt, når han gik på gaden. Det var hans position i partiets ledelse, der gjorde ham til et velkendt ansigt blandt store dele af byens befolkning.

Taknemmelig for Danmark

Zemars Khalilullahs job indenfor DJH's betonmure består blandt andet af at poste breve, holde orden i aviser, uddele adgangskort samt holde foredrag om Afghanistan engang imellem. Han nyder sin daglige gang på DJH.

"Det bedste, der er sket i mit liv, er, at jeg forlod mit hjemland og kom til Danmark", siger Zemar Khalilullah.

"Jeg er meget taknemmelig."

hannedamgaard@mail.djh.dk

Tekst | Niels Krosgaard

UOPFINDSOMT

Efterlysning: Hvor blev kreativiteten af?

Optagelsesprøven 2006 tester ikke om ansøgeren kan skrive engageret, tænke journalistisk eller få en god ide.

"Vi forsøger at bringe ansøgerne derud, hvor de ikke gør det, de tror, vi gerne vil have dem til". Troels Mylenberg er leder af Journalistik på Syddansk Universitet. Illustreret Bunker ringede ham op en travl eftermiddag i sin bil på vej til København.

"Vi vil have ansøgerne derud, hvor de alene bruger deres fantasi, originalitet og kreativitet", fortsætter han i et accelererende tempo. "Derfor indførte vi i år kreativitetstesten".

En opgave, hvor ansøgeren får udleveret et blankt stykke papir og en opgaveformulering med påskriften: 'Du har en halv time, vær kreativ'.

Samme tendens gør sig ikke gældende på DJH. Her er opgaverne gradvist blevet mere bundne og består i år udelukkende af en sprogpøve, et referat, en vidensprøve og sagens kerne. Kreativitet vægtes således meget forskelligt i de to optagelsesprøver.

I toppen af CV'et står der chefredaktør, men tidligere har David Trads både undervist på DJH og på SDU. Snart skal han ansætte praktikanter på Nyhedsavisen. Illustreret Bunker har bedt ham sammenligne de to studiers optagelsesprøver:

"Jeg synes ikke, Journalisthøjskolen følger med tiden. Et af de største problemer, journalister har i dag, er den manglende kreativitet i valg af historier og i valg af kilder. Nyuddannede journalister er generelt for pæne og uselvstændige. Jeg synes derfor, det er yderst fornuftigt, at man i Odense går andre veje, end dem man i Århus har betrådt i årevis. Der er brug for nytænkning. Når jeg ansætter folk, er det netop originalitet og kreativitet, jeg går efter. Jeg leder efter folk, der er i stand til at se historier, som ikke alle kan se. Bogholdere kan vi ikke bruge".

Gal eller genial?

"Den kritik er jeg helt kold i røven overfor, for der er ikke et år, hvor prøven ikke er lavet om", forsvarer Erik Farmann sig og fortsætter:

"Jeg mener ikke at kreativitet er en altafgørende journalistisk kompetence, og jeg synes faktisk heller ikke, den præger aviserne synderligt. For mig er det mere en kombinationsevne det handler om". Dog tilføjer han, at det vel også er en form for kreativitet.

Som leder af optagelsesteamet på DJH er det Erik Farmann, som bestemmer, hvordan optagelsesprøven skal se ud. Han er derfor den rette at spørge om, hvorfor de kreative opgaver er væk?

"Det er der to grunde til", starter han, men lader svaret vente på sig. I stedet for kreativitet vil han hellere tale om 'kombinationsevne' eller 'kontrolleret iderigdom'. Derfor har han heller

ikke meget til overs for SDU's kreativitetstest, som han mener, er for løs:

"Hvis man ikke har nogle faste kriterier at måle ud fra, er det ekstremt subjektivt, hvad der er godt og skidt". Og så kommer vi til begrundelsen: Graden af tilfældighed, er den ene årsag til, at DJH har fjernet de lidt friere opgaver, som fx anmeldelse. "I disse har vi adskillige gange oplevet, at hvad en synes er genialt, og vil give tretten, vil en anden give fem", forklarer Farmann. Den anden begrundelse er, at opgaver med mange svarmuligheder tager lang tid at rette.

Samtalens omkostninger

Ved at indføre reglen om, at 65 ansøgere optages via en samtale, er det af praktiske grunde nødvendigt, at prøven kan rettes hurtigt. "Det er et ressourcemæssigt spørgsmål", konstaterer Erik Farmann og tilføjer: "227

samtaler kræver mange ressourcer". Hvad man undlader i den skriftlige prøve, kigger man til gengæld efter i samtalen. Her skriver ansøgeren både en motiveret ansøgning og løser opgaven 'idekraft' – en øvelse i at komme med artikelideer til et emne og tænke journalistisk.

Selvom Mylenberg og Farmann på nogle områder er uenige, er de enige om, hvad man skal kigge efter til en samtale. Farmann siger: "Kort sagt, vi ser efter om ansøgeren udviser fleksibilitet og originalitet". Det ændrer imidlertid ikke ved, at godt og vel tre-fjerdedele kommer direkte ind på baggrund af den skriftlige prøve. En prøve, hvor disse kompetencer ikke testes. Efter en kort tænkepause indrømmer Farmann da også, at det er et problem: "Derfor er det også mit gæt, at de kreative, lidt friere opgaver kommer igen til næste år".

nkrosgard@mail.djh.dk

Tekst | Martin Justesen Foto | Maria Fonfara

PORTRÆT

Jeg er ikke sagsbehandler – jeg er journalist

Når der er en konflikt mellem lovgivningen og menneskelig retfærdighed, skal det frem. Det er journalisternes fornemmeste opgave, mener prismodtageren, forfatteren og journalisten Olav Hergel.

I dag udvises en 30-årig bosnisk mor til to børn, der har boet i Danmark i seks år. 174 cm. høj, 42 kilo og med et BMI-tal på 13 lider hun af anoreksi. Det er ulovligt, vurderer læger og eksperter. Og det er det faktum, som Olav Hergel har bygget sin artikel op om. Den blev bragt i Politiken i tirsdags.

”Jeg er ikke sagsbehandler. Jeg er journalist. Og jeg er nødt til at fortælle hendes historie,” siger han.

På sit sparsomme kontor – et bord, en computer og et par hylde – sidder han og hamrer på tasterne for at få rettet artiklen til.

”Vi siger nej til meget,” siger han, og lægger tryk på: ”Så ufatteligt meget. Vi bringer kun toppen af isbjerget” og nævner hurtigt flere aktuelle henvendelser. Om uretfærdige skæbner – som bare ikke er alvorlige nok. Men en af dem, der er det, er historien om den anoreksiramte mor. Som Olav Hergel håber, han kan hjælpe med sin historie.

At pege på problemet

”Enkeltsagerne er journalistikkens salt,” forklarer han. For der står man til ansvar over for det enkelte menneske.

”Nogle kalder det følelseporno. Det er noget vrøvl. For det er virkelighed. Og det bliver ved og ved og ved. Hver dag”. Han skønner, at der er mellem 1-2000 dybt bekymrende og ulykkelige skæbner.

”I det øjeblik, du mister respekten for det enkelte menneske, taber du alt”.

I går modtog Olav Hergel Journalisthøjskolens Pris for en serie om børn på danske asylcentre, hvor der er en gennemsnitlig levetid på fem-seks år. Uden udsigt til, at folk kan sendes hjem.

”Der er en konflikt mellem lovgivningen, og hvad der er menneskeligt retfærdigt,” siger han og peger på to ting, der ikke kan lade sig gøre.

”Alle disse mennesker kan ikke få asyl. Det skal de ikke have, hvis de er blevet afvist. Men det kan heller ikke lade sig gøre at lade dem sidde. Det er ikke menneskeligt at lade børn sidde seks år på asylcentre”. Og pointen er, forklarer han:

”Det er journalisters opgave at pege på den problemstilling. Igen, igen, igen og igen. Og det er politikernes opgave at løse den”.

De borgerlige har svigtet

Ved at sætte enkeltsagerne i avisen forsøger Olav Hergel at stille

PRISMODTAGER | Olav Hergel har netop modtaget Journalisthøjskolens Pris for sine artikler om børns vilkår på de danske asylcentre.

politikkerne til ansvar for deres politik. Selvom et stort flertal på Christiansborg og i befolkningen støtter udlændingepolitikken, bliver han ufortrødent ved.

For ifølge Olav Hergel er konsekvenserne åbenlyst uretfærdige. Og netop den sociale indignation, følelsen af uretfærdighed, er hans drivkraft som journalist.

Der var derfor, han søgte ind i faget – det er derfor, han elsker sit arbejde. Og det er derfor, at han – ganske vist lidt ironisk – mener, man burde betale for at få lov til at udføre det.

”Jeg forstår ikke,” siger han på en måde, der ikke efterlader nogen tvivl om, at han virkelig ikke forstår:

”Hvordan det er pædagogiske konflikter, der kan bringe regeringen i fare. Journalistik set har jeg svært ved at tage det alvorligt, fordi uretfærdigheden er så lille”.

Derimod indeholder flygtningestoffet alt det, der er værd

at skrive om, mener han. Død. Landflygtighed. Hæderlighed. Kærlighed.

Derfor forstår han ikke, hvorfor det hele tiden gøres op i venstre- eller højreorienterede holdninger. For ham handler det om almindelig menneskelighed. Og retfærdighed.

Så da Berlingske Tidende, hans arbejdsplads gennem 18 år, var afvisende over for hans flygtningehistorier – sagde han sit job op og skiftede til Politiken, hvor han har været i godt et år. Og hvor han sidder tilbage med en fornemmelse af, at de borgerlige aviser og tv har svigtet. Fordi de ikke bringer uretfærdigheden frem i lyset.

”Jeg tror, at de allerbedste historier, er de moralske historier. Og netop flygtningehistorierne er enormt moralske. Fordi de handler om os”.

Berlingskes læserundersøgelse viste, at læserne ikke gad det

– men Olav Hergel tror mere på sig selv, end på læserundersøgelser. Han bor selv i Nordsjælland, og mener, at der er et stort, uudnyttet potentiale for social indignation.

Men de borgerlige aviser har, efter Olav Hergels opfattelse, anlagt den holdning, at når sagen ikke kan belyses fra begge sider – hvilket ofte er svært, da udlændingestyrelse og ministerier ikke vil medvirke, kan historien ikke bringes. Og det gør ham harm:

”Hvad skal de mennesker så gøre? Det er et journalistisk svigt,” siger Olav Hergel, der i øvrigt taler meget pænt om sin gamle arbejdsplads.

Han understreger, at det udelukkende var avisens holdning til flygtningestoffet, der var skyld i, at han skiftede arbejdsplads – og at han respekterer uenigheden.

En grund til at blive ved

Journalistik handler om, at bringe uretfærdigheden frem i lyset. Det var derfor, Olav Hergel startede på Journalisthøjskolen.

Men selvom den sociale indignation og retfærdighedsfølelsen står højt, kan man selv komme i tvivl. Netop derfor er han oprigtigt glad for den anerkendelse, som fulgte med først de

positive anmeldelser af sin bog, dernæst legatet fra Journalistforbundet og senest altså Journalisthøjskolens Pris.

”Det er en meget større glæde, end folk tror. For så har det, man har skrevet, ikke været forgæves. Og så har man jo en god grund til at blive ved”.

martinjustesen@mail.djh.dk

OM OLAV HERGEL

- Skiftede efter 18 år på Berlingske Tidende til Politiken sidste sommer.
- Ud gav tidligere i år bogen, Flytningen.
- Modtager af Journalistforbundets ”Carsten Niensens Mindelegat” for sin sociale indignation, Børns Vilkårs Peter Sabroe Pris for sin dækning af fædres vilkår og Journalisthøjskolens Pris for en artikelserie om børn på asylcentre.

Tekst | Sanne Vils Axelsen og Jesper Langhoff Foto | Lars Krabbe

PICASSO | OL i Athen. OL er det fedeste at fotografere, ifølge Lars Krabbe. Der sker hele tiden noget nyt. Han lavede billedet af stangspringeren i en pause fra løbfinalerne.

ZzZzZ | Lars Krabbe bruger humor i sine billeder. Han var rasende over, at Jyllands-Posten ikke ville bringe billedet. De mente, det var udleverende. "Det klarer han sgu da fint selv," siger Lars Krabbe.

Lars Krabbe – om sportsfotografi

Det er aften på atletikstadionet i Athen 2004. Lars Krabbe er til OL, som fotograf for Jyllands-Posten. Der er en pause mellem løbfinalerne, så han går lidt rundt og kigger på de andre sportsgrene. Han går over til stangspring, som er en af hans favoritter. Han er vild med de buede stænger og stangspringeren, der svinger sig op. Denne aften fanger han stangspringeren på en helt ny måde.

"Det her billede er fuldstændig anderledes, og det er ikke noget, man kan forberede. Jeg er fuldstændig syg med det der stangspringsbillede. Det minder om et billede, Picasso har lavet. Det er sådan en Picasso-fyr, der hænger deroppe," siger Lars Krabbe.

Belønning at se på sig selv

Billedet af stangspringeren er et af Lars Krabbes belønningsbilleder. På et tidspunkt lavede Lars Krabbe et system til at bedømme sine egne billeder.

"Der var nogle af billederne, hvor jeg syntes, jeg havde fået en belønning for blandt andet at være godt forberedt, havde valgt det rigtige udstyr, været udhvilet og så at have satset. De billeder kaldte jeg belønningsbilleder."

Det gode billede dukker nogle gange op, hvor man gør det utraditionelle. Lidt held skal der også til indimellem, forklarer Lars Krabbe.

Det er ikke skematisk, men bare en måde at kigge billederne igennem på og se, hvor han har gjort sig fortjent til et godt billede ved for eksempel at have forberedt sig. Lars Krabbe mener, det er sundt for ham at se på sine billeder på denne måde. Det hjælper ham til at se, hvad han kan gøre bedre næste gang, og det er et godt redskab til at blive bedre.

At finde fokus

Fodboldkampen mellem Herfølge og Glasgow Rangers udvikler sig stille og roligt, som man kunne forvente. Herfølge får lammetæv af skotterne. Lars Krabbe sidder og fotograferer kampen. Han beslutter at vende ryggen mod banen.

"Hul i det, nu prøver jeg lige at kigge op på de der skotske tilskuere og koncentrere mig lidt om det. Så er der en galning, der hopper rundt mellem stolerækkerne. Han kommer til at spjætte så meget, at man kan se, han ikke har noget på under kilten. Det er et af de der belønningsbilleder, fordi man har taget en chance," siger Lars Krabbe.

Når historien omkring en sportsbegivenhed skal fotograferes, er der nogle temaer, som man må have for øje, mener Lars Krabbe. Derfor lægger han vægt på at være godt forberedt. Det gælder om at have et overblik over, hvem der er vigtig og hvilke episoder, der er vigtige for resultatet.

Enten eller

Kvindernes 800 meter finale ved OL i Athen er i gang. Lars Krabbe følger Mutola fra Cameroun, som han forventer vil vinde. Det gør hun ikke. Det gør i stedet hendes ekskæreste, Kelly Holmes. I det vinderen strækker armene i vejret, løber hun ind foran Mutola, og Lars Krabbe fanger både vinder og taber i samme billede. Det er en kontrast, som han kan finde på at jage i sport. Andre gange kan det være muligt at fastfryse sportsudøveren. "Hvor tv kan gengive hele det fantastiske tilløb, kan enkeltbilledet noget andet. Det virker altid skide godt, når de hænger der i luften," siger Lars Krabbe.

Han har en stor interesse for sport. Faktisk tror han, det ville være svært at fotografere, hvis ikke interessen var der. For Lars Krabbe er en del af det fede ved sportsfotografi at :

"Her er det givet. Du sidder her i halvanden time og enten, så har du et skidegodt billede eller også, så har du bare ikke. Det er så enkelt at overskue, som det næsten kan være. Det er en given opgave, men med vide rammer, for der kan ske så meget."

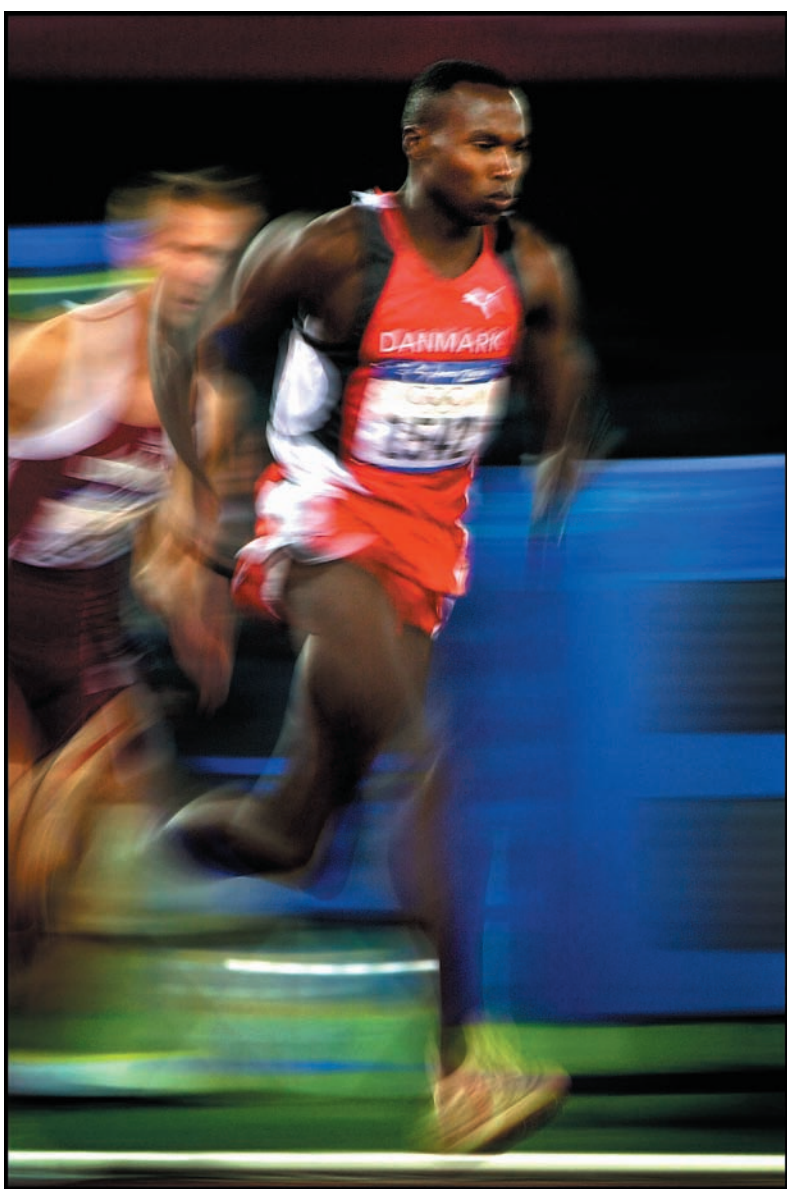
HOVSA | Herfølge - Glasgow Rangers. Glasgow Rangers scorer, men Lars Krabbe fortsætter med at koncentrere sig om den fulde tilskuer. Skotten vil ned til banden og heppe, undervejs hopper han så meget at kilten ryger op.

SMASH | OL i Athen. Maze og Tugwell vinder bronze. Lars Krabbe har sat sig uden for fotopladserne. Det er fedt at få mere med og fange kampgejsten. Billeder fra bordtennis har en tendens til at blive meget tætte, så de kun indeholder en bold og nogle øjne.

VINDER | OL i Athen. Engelske Kelly Holmes vinder kvindernes 800 meter finale foran hendes ekskæreste, favoritten Maria Mutola bag hende. Mutola måtte nøjes med en fjerdeplads. Et billede med flere historier.

FART | OL i Sidney. Fire danske fotografer stod klar ved sidelinjen, da Wilson Kipketer løb semifinalen. Når distancen er 800 meter, er der tid til kreativitet. De blev alle enige om at panorere på en af omgangene. Billedet endte i avisen.

Tekst | Lise Ronfeldt Bagger Foto | Sanne Vils Axelsen

UNDERHOLDNING

Sladder bryder konventioner

Vi er alle vilde med gossip. Vi læser sladder, fordi det bryder med det normale, mener ekspert.

"Alex viser kæresten frem".
"Prins Henrik tissede i søen".
Det er eksempler på overskrifter, de kulørte blade lokker med på kioskerne hylder. Og det virker tilsyneladende. Se og Hør er i dag det største billedugeblad på markedet. Cirka 200.000 eksemplarer ryger over disken hver uge og ifølge Se og Hør har de en lille million læsere per udgave. Mens andre trykte medier har trange kår, viser tal fra Dansk Oplagskontrol, at Se og Hørs og konkurrenten Billed-Bladets oplagstal er steget siden 2003.

God sladder

Ifølge sociolog Emilia van Hauen er en god sladderhistorie en historie, der bryder med konventionerne.

"Det skal helst være en historie, hvor det enten er pinligt, udleverende, tragisk eller helt fantastisk. Ude i ekstreme følelsesmæssigt eller socialt," mener hun.

Udover at bryde med de sociale normer indeholder sladderhistorier også en chokeffekt.

"I det sociale samfund er vi meget kontrollerede i vores adfærd. Hvis Anders Fogh slår en bøvs i en mikrofon – bryder det konventionerne. Der skal ikke meget til." Siger Emilia van Hauen.

En god sladderhistorie har

grundlæggende den gode histories struktur. Der er en helt, en skurk og et offer. De tre roller kan være af mere abstrakt karakter – for eksempel var tsunamien skurken, der blev lavet sladderhistorier om.

"Det, der også gør en sladderhistorie rigtig god, er, at den gør noget usædvanligt. En sladderhistorie skal have en ekstremisme over sig. For eksempel skilsmissemellem Alex og Joachim. At de kongelige bliver skilt er et brud med konventionerne." Udtaler Emilia van Hauen.

Brugbare historier

Ifølge Emilia van Hauen sladrer vi, fordi vi gennem sladderhistorierne forstår at være mennesker, men på en ekstrem måde.

Mennesker er nysgerrige. Og sladderhistorierne handler om mennesker, der er kendte for noget og har en bestemt rolle. Og hvis denne rolle brydes, bliver vi nysgerrige efter at se, hvem der er bag facaden. Vi bruger også sladderhistorier som et socialt barometer på vores eget liv.

"Et eksempel er Paris Hilton. Hun er én stor sladderhistorie. Hun er en kvinde, der har formået at gøre sig selv til et brand og har tjent en masse penge på det. Hun bryder konventionerne hele tiden. Samtidig gør hun ting, hvor man kan vende

øjne og tænke "hvor er det bare for meget". Hun underholder. I bund og grund handler sladder om underholdning," mener Emilia van Hauen.

Sladder social lim

Sladder kan mere end fortælle historier om de kendte. Ifølge sociologen kan man betragte sladderhistorier som social lim. Alle kan snakke med om sladder. Man taler om, og har altid talt om, de kendte. Det betyder, at vi taler sammen på kryds og tværs af sociale skel og klasser.

"Alle kan for eksempel tale med om den royale skilsmisse. Alle ved, hvad det vil sige at være forelsket og at miste." Forklarer Emilia van Hauen.

Sociologen vurderer sladderbladenes fremtid positivt og mener, at der altid vil være en stor efterspørgsel.

"Markedet for sladder er steget voldsomt, idet markedet for kendte er vokset ekstremt. Der er mange medier i dag – og hvert medie må skabe egne stjerner. Du kan ikke nøjes med en begrænset mængde kendte, der skal gå igen i alle medier. Man er nødt til at skabe et større kendismarked. Og det skaber mulighed for mere sladder."

bagger@mail.djh.dk

Tekst | Mette Voss og Karen Lund

SLADDERENS OFRE

Når sladder går galt

Medieverdenens sladderhanke er fra tid til anden for hurtige på aftrækkeren.

Prinsesse Diana. Dræbt i flugten fra de evigt jagende paparazzier står hun som et lysende eksempel på, hvilke uhyggelige konsekvenser sladderjournalistik kan have. Ordet "sladder" kommer fra det plattyske "schladdern", der betyder at snakke eller sludre. En tilnærmet definition kunne være, at sladder enten er:

A - en historie, som ikke er bekræftet, bygger på rygter eller er direkte usand.

B - en sand historie, som offentligheden ikke burde have nogen interesse i.

A: Røg af et fiktivt bål

Sladderhistorier, der ikke er bekræftet, burde ikke være lette at finde eksempler på. "Triple A" og "Mors-sagen" er dog bare to eksempler på let omgang med sandheden.

Et andet eksempel er historien om Plejebo.

I 1997 blev plejehjemsassi-

stent Dorte Gramkow sigtet for at have udøvet aktiv dødshjælp til 22 beboere på plejehjemmet Plejebo. Flere dagblade lod sig overbevise af politiets mistanke, og blandt andet Ekstra Bladet var hurtigt ude med spisesedlen "Hun er skyldig". Dømsstolen sagde imidlertid det modsatte, men på det tidspunkt kendte hele Danmark til "kvinden i den røde jakke".

B: Privatlivets fred en saga blot

Landsholdets plæneklipper Stig Tøfting måtte i 2001 se sin tragiske barndom udbasuneret på forsiden af Se og Hør. Tøftings far skød moren og sig selv, da Stig Tøfting var bare 13 år gammel. Da historien kom frem, var Stig Tøfting og hans kone med landsholdet til VM i Korea og deres tre børn var hjemme i Danmark. Børnene kendte intet til historien, før den blev blæst op på forsiden af Se og Hør, og det

førte blandt andet til, at landsholdet bojkottede bladet. Historien blev efterfølgende taget af, og på Se og Hørs hjemmeside kan man stadig se undskyldningen til Tøfting. En kritisk læser vil dog nok bemærke banneret øverst på Se og Hørs side: "Der gik vi måske over stregen, men på torsdag gør vi det igen."

Tungen lige i munden

Når store afsløringer kommer frem i medierne, kan fejl koste dyrt.

Jan Thomsen kunne den 25. november 2003 se sit eget ansigt blæst op på Ekstra Bladets forside under overskriften "Baby-morderen".

Teksten handlede dog ikke om ham, men om den rigtige morder, Jim Christensen, som var patient på det hospital, hvor Jan Thomsen arbejdede.

Ekstra Bladet undskyldte med seks flasker rødvin og en rettelse, men for Jan blev prisen flere sammenbrud, psykologsamtaler og sygemeldinger.

voss@mail.djh.dk
karenlund@mail.djh.dk

LÆSEREN | Herle køber Se og Hør hver søndag. Hun læser det og kigger i tv programmet.

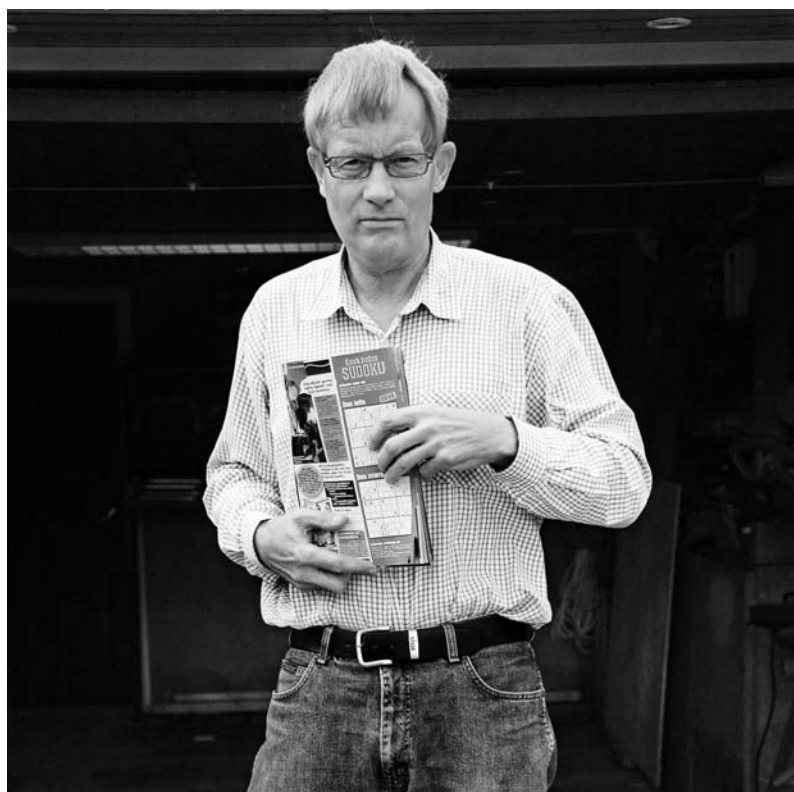
BLADREREN | Lise og Kim arver Se og Hør fra Herle og Kurt. Lise bladrer det bare igennem.

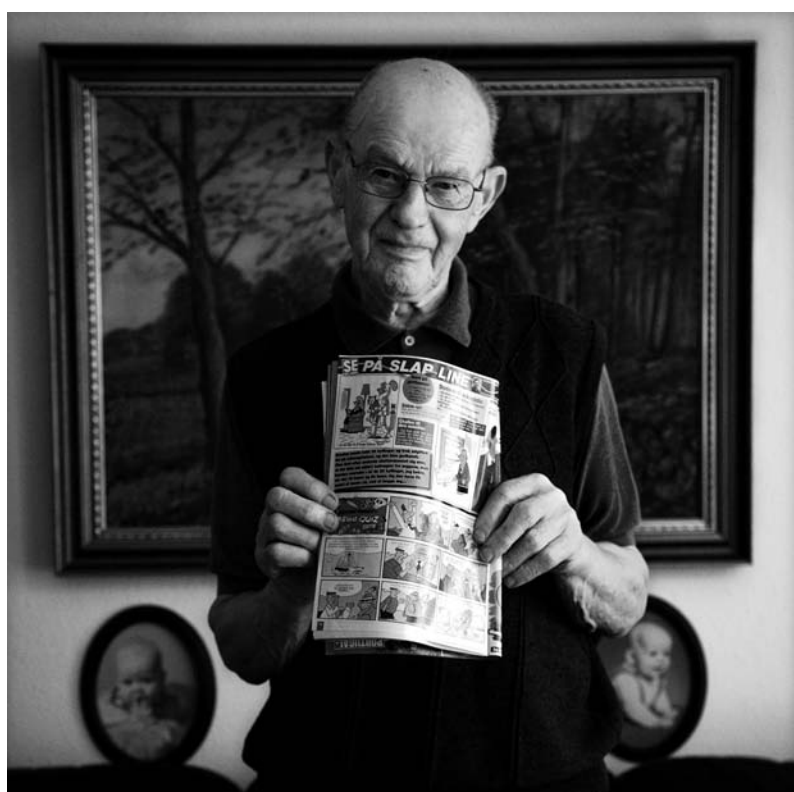
KRITIKEREN | Ida og Egon arver bladet fra Lise og Kim. Ida bryder sig ikke om den slags blade. Hun læser det og synes, det er noget løgn, der står i det.

SPORTSIDIOTEN | Kurt bruger tv programmet. Han skal se fodbold.

QUIZEREN | Kim løser alle sudokuerne.

KOMIKEREN | Egon læser kun vittighederne. Nogle af dem læser han højt for Ida. De bedste klipper han ud og gemmer i et plastikchatek.

Tekst | Kirstin Stefánsdóttir Egekvist Foto | Sanne Vils Axelsen

FORDOMME

Se og Hør kræver hård hud

Som journalist på Se og Hør bliver du mødt med fordomme og sårende kommentarer. En redaktionssekretær og en praktikant taler ud.

Folk er hårde i munden over for Se og Hør journalister. Så hårde at redaktionssekretær Per Kuskner ikke altid magter at fortælle fremmede, hvor han er ansat.

"Jeg løj til en fest, og sagde jeg solgte cykelforsikringer, for jeg orkede ikke at skulle forsvare mit arbejde igen," indrømmer han.

Journalistpraktikant Helle Nellemann på 30 år har også oplevet negative reaktioner, når hun fortæller, at Se og Hør er hendes praktiksted.

"Det er frustrerende at møde opgivende suk og undrende blikke," siger hun.

Løn er langt fra alt

Både Per Kuskner og Helle Nellemann er ellers glade for deres arbejde på Se og Hør.

Per Kuskner afviser fordommen om, at den gode løn er den eneste grund til, at journalister arbejder på Se og Hør.

"Man er sgu nødt til at brænde for det, man laver for at lave de fede historier," fastslår han og tilføjer:

"Jeg elsker mit job – det ville være en straf at skulle herfra."

Sårende kommentarer

Men jobbet på Se og Hør kan også være hårdt. Journalister fra bladet render ind i mange fordomme, og dét er både Per Kuskner og Helle Nellemann godt trætte af. Per Kuskner har oplevet, at andre journalister spørger, om han ikke snart skal have et liv, og om han kan se sig selv i spejlet om morgenen.

"Det er helt vildt, hvad folk tror, de kan sige, uden at det sårer," siger han og gnider sig i hænderne.

Også Helle Nellemann er rendt ind i fordomme blandt sine medstuderende på DJH. De var af den opfattelse, at Se og Hør er et forfærdeligt medie.

"Det er en lidt forstokket holdning," mener hun.

Hårdhudet journalist

Da 44-årige Per Kuskner startede på Se og Hør for 14 år siden, gik det ham meget på, når de kendte, han skrev om, var utilfredse med resultatet.

"I dag rører det mig ikke en skid, så længe det, jeg skriver, er sandt," smiler han og tilføjer:

"Pressens interesse er en del af det at være kendt, så den må de leve med."

Praktikanten Helle Nellemann, der er næsten halvvejs gennem sine 18 måneders praktik på Se & Hør, er ikke så hårdhudet som Per Kuskner endnu. En enkelt gang har hun haft en utilfreds kilde i røret.

"Det var ret chokerende," fortæller hun.

Overflødige sagsanlæg

Se og Hør bliver ofte slået i retten af kendte, som føler sig krænkede. Per Kuskner mener, det kan være problematisk, men er i tvivl om, det er Se og Hør, der er blevet mere vovet eller de kendte, som er blevet mere emsige. Redaktionssekretæren tror, at de mange retssager oftere handler om, at de kendte kan tjene penge på dem, end at de egentlig føler sig krænkede.

"Sagsanlæggene handler ikke om, at vi har løjet, men om hvorvidt vi har overskredet lovens grænser for, hvad man må trykke," fastslår han.

Ikke fulde af løgn

Selvom Per Kuskner ikke længe-

re lader sig gå på af udfordringerne på jobbet, irriterer det ham, at så mange mennesker siger, at Se og Hør er fulde af løgn.

"Det holder ikke!" udbryder han.

"Der bliver sat større spørgsmålstegn ved vores historier end ved Radioavisens. Så vi er nødt til at dokumentere alt 110%."

Også Helle Nellemann føler sig provokeret af fordommene. Et familiemedlem spurgte hende på et tidspunkt, om det egentlig var rigtige journalister, som lavede Se og Hør.

"Jeg var lige ved at falde ned af stolen," griner hun.

"Det er det dumme spørgsmål, jeg nogen sinde har fået."

Redaktionssekretæren er helt enig:

"Der er mange, som siger, Se og Hør kun laver

sensationer. Men sensationer er jo netop noget af det, journalistik går ud på, så selvfølgelig er vi rigtige journalister her på bladet."

Hykleriske danskere

Per Kuskner er en hårdhudet journalist, men fordomme og kommentarer kan stadig sære ham. Generelt er både han og Helle Nellemann godt og grundigt trætte af, at danskerne efter deres mening har så hyklerisk en holdning til det blad de ugentligt producerer.

"Hvis det er så forfærdeligt, hvorfor er der så én million mennesker, der læser bladet hver uge?" spørger Per Kuskner med et smil.

egekvist@mail.djh.dk

Tekst | Sofie Korsgaard

TRIVIA

Vidste du, at...

- Linie 3's Preben Kristensen vandt en retssag over Se og Hør, fordi de havde skrevet på forsiden, at han havde fået klamydia? Det viste sig at være en betændelsesygdom kaldet lungeklamydia.

- Sascha Dupont lige har anskaffet sig en rummelig Prada-taske?

- Se og Hør og Billed-Bladets største oplagsfremgang de sidste 30 år var i forbindelse med Alex og Joachims bryllup?

- Billed-Bladet netop har fået

ny chefredaktør? Hun hedder Annemette Krakau og sidder i bestyrelsen for DJH.

- En benzinhandler i Esbjerg ved navn Lars Johansen blev hædret med 10.000 kroner af den lokale sparekasse, da han nægtede at sælge Se og Hør efter deres tsunami-forside?

- Billed-Bladet er det bedst sælgende sladderblad i Danmark, med et oplag på næsten 200.000 eksemplarer - kun overgået af Familie Journalen. Til sammenligning har Jyllands-Posten et oplag på 148.000 og Illustreret Bunker et oplag på 1800.

- Annette Heick er vild med sex?

- Se og Hør måtte hive 120.000 kroner op ad lommen, da Anja Andersen og hendes påståede kæreste søgte bladet? Det beløb svarer til prisen på 4898 Se og Hør blade.

- Danmarks Kvinde nummer ét, Pernille Aalund, netop er blevet chef for Kig Ind?

- 20 80 31 71 er heldige tal? Det er nemlig nummeret til Se og Hørs tiptelefon, hvor du kan vinde 100.000 kroner for årets bedste tip.

askrasmussen@mail.djh.dk

UDENFOR

Tekst | Jakob Volf

FEJLBÆFÆNGT

Undersøgelse af journaliststuderende fyldt med fejl

En stor undersøgelse af nordiske journaliststuderende viser klare forskelle på studerende fra RUC, SDU og DJH. Men alvorlige fejl gør det umuligt at konkludere noget sikkert.

DJH'ere er idealister. De mener i højere grad end RUC'ere og SDU'ere, at journalister bør betragte sig som en neutral formidler af virkeligheden. De mener i lavere grad, at journalisters egne meninger farver det, de gengiver. Og de mener i langt lavere grad, at journalister er fordomsfulde og medvirkende til at skabe fordomme mod minoriteter.

Det indtryk giver en stor undersøgelse af studerende fra 19 nordiske journalistuddannelser. Nicola Voss går på 3. semester, som deltog i undersøgelsen, da de begyndte på DJH i september 2005. Hun mener ikke, at hendes meninger farver hendes produkter.

"Jeg vælger bevidst emner, hvor jeg synes, jeg er i stand til at holde mig objektiv. Man bør bestræbe sig på at være neutral, og jeg synes bestemt ikke, jeg er fordomsfuld," siger hun.

Fejl på RUC – dovne SDU'ere

Nicola Voss synes dog, det lyder noget frelst, at DJH'erne tror så stærkt på objektiviteten i forhold til de andre studier. Og resultaterne skal da også tages med

et vældigt gran salt, vurderer underviser på DJH Jan Dyberg, der rundsendte undersøgelsens spørgeskema på de tre danske journalistuddannelser.

"Det er nemlig ikke lykkedes så godt," siger han og uddyber:

"RUC har misforstået det og sendt skemaet til samtlige semestre. Og

SDU'erne har åbenbart ikke været motiveret nok til at svare. Det giver nogle beklagelige svagheder ved undersøgelsen, selvom det ikke med sikkerhed kan siges at gøre en forskel," siger Jan Dyberg.

På SDU har kun 23 studerende besvaret skemaet, hvilket svarer til 29 procent af årgangen. Dermed skal der kun tre-fire anderledes svar til for at ændre resultaterne drastisk.

Erfaring ændrer idealer

Når studerende først lægger fra

kaj og sejler ud i journalistikken er det med de pureste finpudsede idealer i bagagen. Men efterhånden som de får erfaring med faget, bliver idealerne tilpasset virkeligheden.

Sådan tolker både Jan Dyberg og Nicola Voss de tydelige forskelle på DJH, hvor respondenterne alle er

nystartede, og RUC, hvor de fleste er et stykke henne i studiet, og mange har været i praktik.

"Første semester er langt frommere, end

– Jan Dyberg

vi undervisere ellers opfatter standen. Det modereres i løbet af studiet, tror jeg. Når man får en jeg-identitet med journalistikken, ser man også faget fra journalistens side i højere grad end fra kildens og læserens," vurderer Jan Dyberg.

Nicola Voss supplerer:

"Det hænger også sammen med den store fokus på journalistisk etik, der ligger på første

semester. Der brugte vi enormt lang tid på at diskutere, hvad der er korrekt og forsvarligt," siger hun.

DJH'ere for Fogh

Ud over den unge idealisme viser undersøgelsen, at DJH'erne er klart det mindst røde af de tre studier. Hos det adspurgte semester stemmer hver fjerde af de studerende på Venstre, mens det kun er én ud af 37 på RUC og slet ingen af SDU's respondenter.

"Det er jeg da overrasket over, og det tror jeg også, at mange af de andre undervisere ville være. For 20 år siden ville partier som SF og Venstresocialisterne (= Enhedslisten i 70'erne og 80'erne, cirka, red.) få langt større tilslutning. Men de er så flyttet – mange til de radikale og nogle til Venstre," konstaterer Jan Dyberg.

Nicola Voss, der selv er medlem af Venstre, ser to mulige forklaringer.

"RUC har jo rygtet som det røde universitet. Og så er unge akademikere ofte meget venstreorienterede," siger hun.

Jan Dyberg vil gerne spørge

semestret, hvad de mener igen, når de om et par år er igennem studiet.

"Men så skal vi skære i det megalange spørgeskema, så kun de mest interessante ting er med. Ellers står folk af," siger han med hentydning til, at kun omkring halvdelen af DJH'erne svarede på undersøgelsen i forhold til den normale svarprocent på omkring 85.

jmvolf@mail.djh.dk

FUN FACTS

Andel der er blevet opmuntret af mor til at blive journalist

- DJH: 31 procent
- RUC: 18 procent
- SDU: 13 procent

- ▶ Andel der er single
- DJH: 74 procent
- RUC: 39 procent
- SDU: 67 procent

- ▶ Betragter sig selv som en neutral journalist
- DJH: 44 procent
- RUC: 33 procent
- SDU: 10 procent

Tekst | Johan Vardrup

INTERNATIONALE MAGASINER

Trykt til London og Tokyo

Magasiner fra Danmark sigter mod læsere i udlandet. Men bladene kan få svært ved at overleve på et internationalt marked.

Et voksende antal af danske udgivelser bliver tilgængelige i verdens storbyer. Indenfor de seneste fire år er magasiner som Dansk, S, Cover, He, og Vs. begyndt at tænke globalt. Eksporten foregår i et samarbejde mellem små udgivere og internationale distributører. Magasinerne knytter sig til livsstil og mode - blandet mere eller mindre op med forskellige dele af kulturen.

Bladenes globale fokus præger tilgangen til stoffet, og den visuelt baserede formidling vidner om inspirationen fra udenlandske forbilleder - såsom Another Magazine. Oplagstallene blandt de omtalte blade går fra 5000 eksemplarer til Cover, der ligger højest med sine 35.000

eksemplarer. Samtlige udgivelser er overvejende rettet mod en snæver skare af meningsdannere beskæftiget indenfor de kreative brancher.

Svær økonomi

Mediachef, Gitta Steffensen fra mediebureauet Carat vurderer, at dette publikum er så lille i Danmark, at magasinerne enten må gå efter en bredere målgruppe eller søge læsere i andre lande for at klare sig. Hvorvidt de kan nå et publikum på tværs af grænserne, er et spørgsmål om ressourcer.

"Bladenes koncepter holder som regel, men folkene, der står bag, har ofte ikke penge nok til at investere internationalt," siger

Gitta Steffensen.

Danske Revolve stoppede sidste år, og er et eksempel på en internationalt orienteret udgivelse, som ikke lykkedes økonomisk.

Den nye spiller

Noget kunne dog tyde på, at ressourcerne er til stede hos Vs. - den yngste i flokken af glittede publikationer. En investor udefra har skudt penge i livsstilsmagasinet. Ifølge fotografisk redaktør, Jacob Langvad rækker startkapitalen i hvert fald til de næste fire blade.

Jacob Langvad er uddannet fotojournalist fra DJH og blev headhunted til Vs., der udkommer halvårligt i Europa, USA,

Asien og Australien. Han betegner tilbagemeldingerne fra udlandet som "fantastiske". Anden udgave af magasinet udkommer til februar i et oplagstal, der er vokset fra 12.000 til 20.000. Omkring halvdelen bliver solgt udenfor Danmark.

Den fotografiske redaktør mener, Vs. skiller sig ud.

"På andre redaktioner får folk besked på at lave blade til læserne - og ikke dem selv. Men det giver ikke noget særlig inspirerende resultat. Vores redaktionsmøder handler om, hvad vi selv kunne tænke os at læse i magasinet," siger Jacob Langvad.

Han ser desuden Vs. som et stærkt medie i forhold til annoncører.

"Vi har et større marked, og behøver ikke kun bekymre os om de danske virksomheder."

Ikke plads til alle

Mediachef Gitta Steffensen oplever, at annoncørerne først nu er begyndt at vise interesse for nicheudgivelserne. Ifølge hende er det mest internationale

producenter, som vil have fat i de trendsættere, der læser magasinerne.

"Tidligere ville sådan nogle blade være døde, inden de overhovedet var blevet lanceret. Men nu er der alligevel kommet nok annoncører, der retter sig mod bladens publikum. Bare ikke nok til at fem blade kan overleve - måske kan et eller to," siger Gitta Steffensen.

jsvardrup@mail.djh.dk

SE MERE PÅ NETTET

- ▶ Magasinernes hjemmeside:
- www.cover.dk
- www.danskmagazine.com
- www.he-magazine.com
- www.sppublication.com
- www.vspublications.com

Tekst | Kristian Mølgaard og Jeppe T. Findalen Foto | Jonas Pryner Andersen

RADIOETIK

HENSLENGT | Jens Rohde tager kritikken af sit nye job hos TV2 Radio afslappet.

Rohde i TV2 Radio

Jens Rohde har forladt politik til fordel for en stilling som direktør for TV2 Radio. Det får flere kritikere til at råbe op.

Han er en af de mest toneangivende politikere i de senere år. Som politisk ordfører for Venstre har Jens Rohde været en meget synlig person på Christiansborg og i medierne.

Han er nu skiftet til radiobranchen, hvor han er blevet ansat som direktør for TV2's nye radiokanal. Før skiftet var han blandt andet mediepolitisk ordfører for Venstre og sad i medieudvalget. Et udvalg, der besluttede at udbyde den radiofrekvens, som TV2 nu har købt.

Det gør, i flere eksperter øjne, Jens Rohdes skifte til et etisk problem.

Debat om Rohdes moral

Rent juridisk er der ikke noget galt i det karrieremæssige sporskifte. Det er udelukkende etiske spørgsmål, der tegner sig for den kritik, der bliver rejst fra flere sider.

Per Jauert, medieforsker ved Århus Universitet, efterlyser en etik, der skal hindre, at firsernes tale om røde lejesvende ikke afløses af en snak om nutidens blå.

I hans øjne er et af de største problemer i det danske elektroniske medielandskab, at Regeringen ikke har kunnet leve op til sin egen målsætning om en forstærket liberalisering.

TV2 er statsligt ejet og den største kommercielle radiostation, TV2 Radio, er det også, påpeger Per Jauert.

Jens Rohde har ikke meget tilovers for den kritik, der er blevet fremført i sagen og stiller sig fuldstændigt uforstående.

"Hvorfor skal jeg straffes for tilfældigvis at have haft en periode i dansk politik, hvor jeg har været markant og gjort et stykke arbejde?"

Han siger ligeledes om de kritikere, der ser en problematik i skiftet, at "det er stærkt betænkeligt, at folk overhovedet kan få sig selv til at udtale det."

Mediernes mand vender hjem

"Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg på et eller andet tidspunkt skulle tilbage til mediebranchen," siger Jens Rohde, der tidligere har gjort karriere hos Radio Viborg.

"Sådan et tilbud og sådan en mulighed for at bygge en radiostation op får man kun én gang."

Sky Radio købte i år 2000 rettighederne til den femte landsdækkende radiofrekvens. Men de måtte opgive efter få års kamp på det trange radiomarked. Herefter blev Jens Rohde og de andre medlemmer af medieudvalget samlet på ny.

FM-frekvensen blev igen udbudt, og ved den efterfølgende auktion vandt TV2.

Troværdigheden i fare

"Der er ingen tvivl om, at det kan få indflydelse på radiokanalens troværdighed," mener Stig Hjar-

vard, medieforsker ved Københavns Universitet, om TV2's valg af radiodirektør.

I hans øjne er det signalet til omverdenen, der kan være problematisk.

Lotte Hansen, politisk kommentator og medierådgiver, er på linje med Stig Hjarvard og Per Jauert.

Hun mener, det kan være farligt, hvis det kommer til at se for designer-politisk ud.

"Hans problem er, at han kan komme til at se inhabil ud."

Det er i hendes øjne altafgørende for en medievirksomhed at sende så klare signaler som overhovedet muligt.

Her mener nogle af kritikerne, at man kan overveje at indføre et sæt etiske retningslinjer, som forhindrer, at der opstår grænsetilfælde i stil med Jens Rohdes karriereskifte.

Jens Rohde selv mener ikke, at der på nogen måde kan være et problem i sagen og fejler enhver snak om etiske retningslinjer af bordet.

"Det ville være fuldstændig hen i vejret, at der skulle være visse jobs, som politikere, fordi de har været inde i Folketinget i en periode, ikke skulle kunne besætte."

kristianms@mail.djh.dk
findalen@mail.djh.dk

Tekst | Pia Buhl Andersen og Sisse Lund Harder

NY NYHEDSPUSHER

Så længe vi er de bedste

Konkurrencen fra Nyhedsavisens nye nyhedsbureau skræmmer ikke Danmarks nyhedspusher nummer et, Ritzaus Bureau

Den nye dreng i skolegården må ikke lege med de store. Nyhedsavisen ville gerne have haft glæde af Ritzaus nyhedsdækning, men fik afslag. Fra Ritzaus ledelse, at man ikke ville levere til konkurrenten, da Nyhedsavisen havde startet sit eget nyhedsbureau, Dansk Nyhedsbureau, forkortet DNY.

Men et hul i monoopolet får ikke Ritzaus til at ryste på hånden.

"Vi ser dem ikke som en alvorlig trussel imod vores fortsatte arbejde. De er ikke lige så gode, som vi er," mener Ritzaus direktør, Uffe Riis Sørensen og fortsætter:

"Jeg er ligeglad med dem, så længe vi er de bedste. Jeg tror ikke, at det betyder noget for os. Vi skal jo have en optimal kvalitet hele tiden."

Alsidige og neutrale

Selvtiltiden er i orden hos Ritzaus, og det er der også grund til, ifølge Jørgen Poulsen, professor i journalistik ved Roskilde Universitetscenter:

"Jeg synes, at de har gjort meget for at være alsidige og neutrale i deres udvælgelse af historier. Det er meget svært at finde nogle traditionelle nyheder, som Ritzaus ikke dækker."

Hvis et nyt nyhedsbureau skal kunne true Ritzaus, skal de tilbyde en anden mediedækning:

"Det kan jo være, at der er nogle alternative kilder til nyheder, som Ritzaus hidtil ikke har været opmærksom på," siger Jørgen Poulsen.

Men han mener, at man må se tiden an. Han mener i øvrigt, at det i høj grad afhænger af kvaliteten, og om det nye nyhedsbureau overhovedet får nogle kunder. Nyhedsavisens chefredaktør, David Trads, udtalte i det tidlige efterår, at nyhedsproduktionen i DNY vil blive mindre og mere målrettet i modsætningen til Ritzaus. Han mener i modsætning til Jørgen Poulsen, at Ritzaus problem netop er overproduk-

tion og manglende redigering.

De skal stå tidligt op

Seriøse konkurrenter kigger Uffe Riis Sørensen langt efter, og hans råd til DNY er:

"De skal godt nok stå tidligt op. Vi har ikke set dem endnu. Så jeg tror ikke, at der kommer nogen, der er bedre end os. Men det kræver jo, at vi er vakse hele tiden," siger Uffe Riis Sørensen.

Udover den nye konkurrent, DNY, har TV2 opsagt deres kontrakt med Ritzaus fra den 1. januar 2008 og har planer om at starte deres eget nyhedsbureau. Det var også lige

før MetroXpress og DR havde meldt sig ud af fællesskabet, men de valgte alligevel at forlænge deres kontrakt med nyhedsbureauet.

DR medejer

Derudover har DR's bestyrelse nu valgt at lægge billet ind på 20 procent af Ritzaus.

"Vi har jo haft et godt samarbejde med dem i 90 år. Så jeg håber meget på, at det falder endeligt på plads, fordi de er en god medspiller at have. Som direkte ejer er de også med til at tage strategiske beslutninger i bestyrelsen. Det vil være en meget stor værdi for Ritzaus," fortæller Uffe Riis Sørensen.

Et eventuelt DR-medejerskab kræver tilslutning ved en generalforsamling i Ritzaus og vil kræve en række vedtægtsændringer. Ejerskabet vil kunne være en realitet fra den 1. januar, 2007.

buhl@mail.djh.dk
sisselund@mail.djh.dk

Tekst | Peter Korsgaard Foto | Jesper Langhoff

ÁFRAM ÍSLAND

Dag nul på Nyhedsavisen

Den støvede parkeringsplads er fyldt med cykler. Indenfor på redaktionen viser en spritny fladskærm "Beverly Hills 90210", og overalt sjasker store baggybukser og løst hængende skjorter rundt. Nyhedsavisens redaktion er ung. Meget ung. Faktisk er gennemsnit alderen blandt de cirka 100 journalister kun lige over tredive.

Stemningen på redaktionen er afslappet. Man ser ingen løben og hører ingen råben.

Der er ellers god grund til panik. I morgen rammer Nyhedsavisen for første gang gaden.

"Jeg er rolig omkring i morgen. Og så alligevel er jeg selvfølgelig lidt nervøs. Nu skal alt vores teori møde virkeligheden, og jeg ved godt, at teorien ikke altid holder i virkeligheden," siger redaktionschef Kasper Haugaard og tager et sug af sin smøg.

Sammen med chefredaktør David Trads og de to andre redaktionschefer Simon Andersen og Christoffer Gravgaard, sad han for et halvt år siden i et sommerhus og bryggede konceptet for Nyhedsavisen sammen.

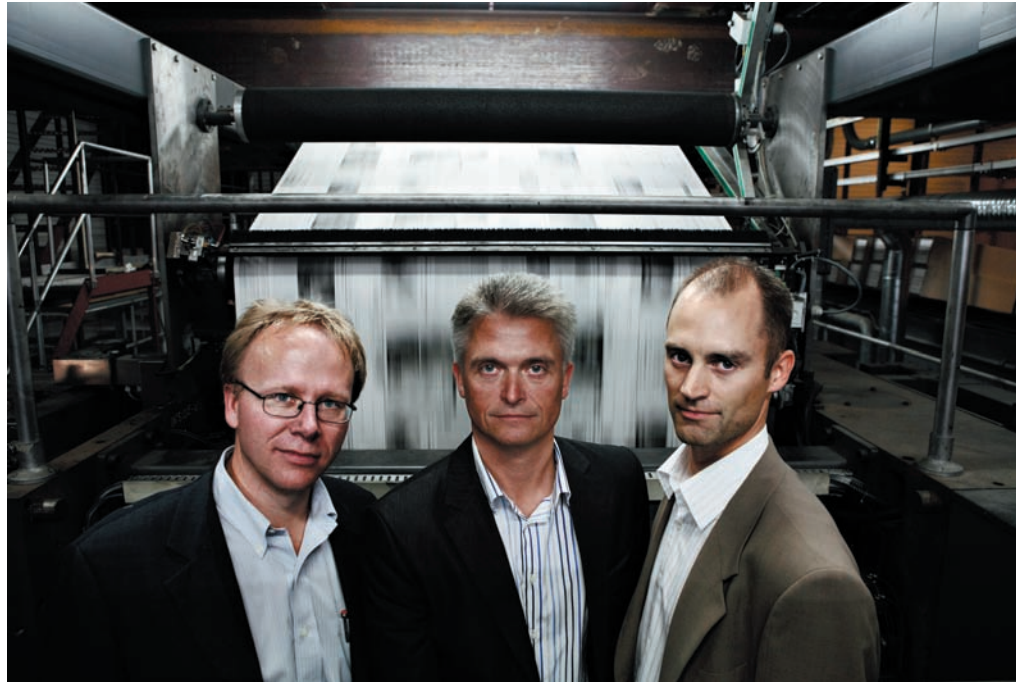
Rent anarki

I en renoveret hangar på Holmen i København fandt Nyhedsavisen et passende redaktionslokale.

På trægulvet i det lyse og åbne rum sidder journalisterne på bløde kontorstole. Hver redaktion har sit eget område. Ved udgangen til en stor træterrasse, som ligger på græsplænen bag hangaren, holder den politiske redaktion til. En af de i alt fem politiske journalister er 26-årige Knud Brix, som blev færdig på DJH i sommer. Han fortæller, at han kun har tilbragt et halvt år på Christiansborg, og at den mest erfarne politiske journalist i redaktionen har halvandet års erfaring. Det har redaktionschef Simon Andersen en forklaring på:

"Vi havde masser af erfarne ansøgere til den politiske redaktion, men vi valgte bevidst de

Det er en ung redaktion, der står bag Nyhedsavisen. Ungdoms sløvsind til trods udkom den nye gratisavis for første gang den 6. oktober.

FÆRDIGT ARBEJDE | (fra venstre) Chefredaktør David Trads, bestyrelsesformand Svenn Dam og direktør Morten Nissen Nielsen tog en tur til trykkeriet for at hente resultatet af et halvt års slid.

uerfarne. Jeg mener nemlig, at politik trænger til en ny dækning, så det ikke kun er slagsmål og mudderkastning."

Knud Brix har været vild med at være med til at starte noget nyt.

"Det har været pisseanarkistisk. Man skal selv skabe alle vaner og retningslinjer, hvilket er sindssygt fedt," fortæller Knud Brix og fortsætter:

"For eksempel har vi ingen politisk redaktør. Alle kan komme til fadet, og det er meget udfordrende."

Julie Jo Boding fylder 24 i dag. Ligesom Knud Brix er hun netop blevet færdig på DJH. Den unge skribent ser hovedsagligt fordele ved at redaktionen er så ung.

"Det er meget motiverende at være nyuddannet blandt

unge. Man føler ikke denne her ærefrygt over for sine kollegaer, selvom man selvfølgelig har respekt for det, andre har lavet."

Aber i bur

Imens solen går ned over Holmen er aktivitetsniveauet steget betydeligt i den del af redaktionen, hvor avisen bliver layoutet. Ved Kasper Haugaards computer er der særlig trængsel. Her bliver morgendagens forside sat op. En lettere stresset Simon Andersen beder de folk, der blot ser på, om at fortrække.

"Ja, jeg føler mig sgu som en abe i et bur," kommer det fra en kvindelig layouter med postkasseløse ører.

Simon Andersen trækker sig selv tilbage og forklarer med en flok saltstænger i hånden, at han naturligvis er en smule nervøs for

resultatet, men at han er sikker på, at der nok skal komme en avis ud af anstrengelserne.

"Lige meget hvor lang tid man forbereder sig, vil det altid blive lidt kaotisk," siger han, imens hans øjne ikke viger fra den travle plads omkring layouterne.

Et kort øjeblik opstår der en smule panik hos den efterhånden knaldroede layouter. Teknikken fungerer ikke. Beskeder flyver hen over hovederne på de magtesløse tilskuere, imens fingrene febrilsk trykker i tastaturet.

"Hold kæft, jeg glæder mig til, vi skal have en øl," lyder det lettet fra layouteren, da problemet er blevet løst.

Den sidste side

Den lille viser har netop ramt tallet, da bestyrelsesformand

Svann Dam sætter sig til Kasper Haugaards computer. Den sidste side skal sendes til tryk. Et par klik på musen og jublen bryder løs i den store hangar. Latter og klapsalver blander sig under loftet på den nye redaktion. Tydeligt stolt går David Trads, Svann Dam og direktør Morten Nissen Nielsen rundt og hilser på de forskellige investorer, som er dukket op til deadline.

En øl og en sandwich senere springer de tre bagmænd og investorerne i forskellige køretøjer og sætter kursen mod Dansk Avistryk i Glostrup. Det kan ikke gå hurtigt nok med at få fingrene i de knitrende avissider.

En tur i trykken

På kæmpe papirtromler kører de mange sider af sted med en enorm fart. Over hovedet på de læsende gæster svæver de færdige aviser forbi i en endeløs række.

Det fysiske resultat af et halvt års arbejde ligger nu under en overdimensioneret lup, hvor chefredaktøren nærlæser sit produkt. Direktøren og bestyrelsesformanden bladrer med et tilfreds udtryk i den første udgave af Nyhedsavisen, mens to islændinge finder Sudoku-opgaven mere interessant.

"Jeg har det godt. Det er lettelsens suk. Men jeg føler også forventningens glæde. Nu er vi kommet hertil, og så skal vi videre. Jeg tror, fremtiden ser lys ud for Nyhedsavisen," siger Morten Nissen Nielsen.

Avisbunker vælter stadigvæk ud på samlebandet, da Trads, Nissen og Dam sætter sig i en taxi og kører mod centrum. I morgen er dag ét i Nyhedsavisens liv, men der er ikke tid til at slappe af. Flere udgivelser venter lige om hjørnet. Med en meget ung redaktion som grundlag skal de tre fremover præge Nyhedsavisen og den danske medieverden.

pkorsgaard@mail.djh.dk

KONCENTRATION OG GLÆDE |

Medarbejderne på Nyhedsavisen måtte igennem nogle nervepirrende timer, før bestyrelsesformand Svann Dam kunne sende den sidste side af sted til trykkeriet, og jublen kunne bryde løs, mens champagnepropperne sprang i baggrunden. Nyhedsavisens dag nul var slut. Men dag ét begyndte med det samme.

Tekst | Peter Naegeli Arnhild Foto | Kristian Djurhuus

ETIK

Journalistens hjerte

Optagelserne til en dokumentarfilm blev for to studerende en rejse med døden i hovedrollen.

"Troubadouren i Mali" var arbejdstitlen på de to studerendes oprindelige projekt. Men de endte langt fra historien om de omvandrede artister, kaldet grioter, der rejser rundt i landet ligesom i den europæiske middelalder for at formidle viden og nyheder gennem sang og dans.

I slutningen af juli tog fotojournaliststuderende Kristian Djurhuus alene til Mali for at researche på historien om de omrejsende troubadourer. Men det oprindelige projekt gik ikke som planlagt. Kristian blev stadigt mere frustreret over kommunikationsproblemer med den maliske tolk, og historien ville ikke tage form.

Tiden i den maliske hovedstad, Bamako, begyndte at åbne Kristians øjne for en alternativ historie.

Den allestedsnærværende fattigdom har medført et massivt antal af gadebørn, og Kristian begyndte sideløbende at lave en historie om de mange skæbner.

Opmærksomheden faldt på et lokalt center for gadebørn. Centre Olympe Afrique lyder måske fornemt, men bygningen var faldefærdig, og tre af ringene i det olympiske logo var faldet ned. Drengene brugte tiden på at træne med vægte, der mest af alt lignede rekvisitter i en Flintstone-film.

Blandt børnene faldt Kristians opmærksomhed på den 17-årige dreng Mamadou.

"Han udstrålede en melankoli og en eftertænksomhed, som var enorm stærk. Mamadou fungerede enormt godt på billeder, og jeg bestemte mig for at vende tilbage til centeret med en tolk for at lære Mamadou at kende," fortæller Kristian.

En afrikansk Oliver Twist

Mamadous livshistorie skulle vise sig at være taget ud af en græsk tragedie.

Mali er overvejende et muslimsk land, og da Mamadou far døde, blev han sendt på koranskole. Hans største ønske var at blive marabout, en slags lærer i koranen. Mamadous tro på Gud var stærk, men mødet med koranskolen blev, for den 12-årige dreng, alt andet end en åbenbaring.

Lederen af skolen viste sig hurtigt at være den afrikanske udgave af Fagin fra den legendariske Charles Dickens roman Oliver Twist.

Drengene finansierede selv deres ophold på skolen, og hver dag skulle drengene aflevere 1000 CFA til skolens marabout. Det svarer til 11 danske kroner, og da 70 procent af den maliske befolkning lever for mindre end en dollar om dagen, er det et hårdt liv, drengene lever på

PUSTERUM | Maradou (bagerst) ser kung fu film med vennerne, der også bor på Centre Olympe Afrique

koranskolerne, hvor den eneste indtægtskilde er tiggeri på gaden.

Hvis drengene ikke afleverede 1000 CFA om dagen, beskyldte skolelederen dem for at tage pengene selv, hvilket udløste en regulær omgang prygl. Mamadous stærke karakter resulterede i konflikter med marabouen, og til sidst blev han smidt ud af skolen.

Mamadous ville ikke skuffe sin mor, og han kunne derfor ikke vende hjem. Desillusioneret og uden tro hoppede han derfor på en lastbil til hovedsta-

den Bamako for at starte en ny tilværelse.

Mamadou havde ikke set moren i fem år, da Kristian møder ham på centeret. Afsavnet og tankerne om morens velbefindende havde fyldt Mamadous tanker, siden han forlod hende.

Et nyt projekt

Antropologistuderende Christian Vium var i Kina, og han havde over e-mail fulgt Kristians stigende frustration over, at det

oprindelige projekt ikke gik som planlagt.

I slutningen af august landede han i Bamako for at mødes med Kristian og gøre projektet færdigt.

De to studerende blev enige om, at Mamadous historie skulle fortælles, og drengens stærke ønske om at møde sin mor igen blev omdrejningspunktet i den dokumentarfilm, der skulle deltage i Danidas konkurrence. Rejsen til Mamadous hjemby blev arrangeret, og i starten af

september startede turen hjem til landsbyen.

En ubehagelig overraskelse

Otte timer i bus og halvanden time med hestevogn ventede foran de rejsende.

Mamadous begejstring over at skulle se sin mor efter fem års adskillelse blev pludselig sat i et tragisk lys.

Kort før de ankommer til landsbyen, hører en lokal mand om deres ærinde i byen, og gennem tolken, får de, uden Mamadous vidende, den chokerende meddelelse, at drengens mor er død. Kristian og Christian stod nu i et dilemma af dimensioner.

"Projektet blev sekundært, men vi vurderede, at det ville være sundest for Mamadou at få den triste besked af familien i landsbyen. Selvom det lyder brutalt, bestemte vi at fortsætte optagelserne og få det klip, hvor Mamadou finder ud af, at hans mor er død," fortæller Kristian.

Da de ankommer til landsbyen og finder morens hytte tom, er det, som om ingen vil tale med Mamadou. Ingen har lyst til at tage ansvaret for at fortælle drengen, hvad der er sket.

Efter mørkets frembrud sker det så.

"Vi kunne ikke filme på grund af mørket. Samtidig med at kameraet fokuserede på den lysende måne, optog vi lyden af den samtale, Mamadou havde med det familiemedlem, der til sidst får fortalt den fortvivlede dreng de dårlige nyheder," siger Kristian.

En nat med konsekvenser

Natten blev tilbragt på taget af en hytte i den afrikanske ødemarke uden det obligatoriske myggenet. Næste morgen husker Kristian, at Mamadou var overraskende afklaret, og de tog tilbage til Bamako med en dreng, der var blevet forvandlet til en mand.

Konsekvenserne af turen til Mali har været alvorlige. Overnatningen i det fri resulterede i, at Christian Andersen begyndte sit nye studenterliv i Italien med at blive indlagt på hospitalet med en næsten dødelig malarainfektion. Og Kristian Djurhuus har netop færdiggjort dokumentarfilmen. En proces, hvor de etiske overvejelser er blevet vendt og drejet.

"Jeg tror vi gjorde det rigtige, men at gennemleve det hele igen med redigeringen af filmen, har været virkelig hårdt," slutter Kristian Djurhuus.

Læs om Danidas Verdensbilledlegat på www.3world.dk

STYRKE | Mamadou tænker ofte på sin mor, når han træner. Tanken om at rejse hjem og besøge hende voksede stærkt igennem det år, han boede på centeret.

arnhild@mail.djh.dk

Tekst | Margreeth Fernhout Foto | Juan Hein

UNHAPPY LIVING

Lack of good dorms causes unhappy students

Through the work of Anna Nejrup, the Danish School of Journalism arranges rooms for the international students. Being placed by someone else results in students with luck and students without.

Caroline Johansson Sjöwall is from Sweden and a student without luck.

"Living in that place would have ruined my semester."

She was placed in Skjoldhøj, a dorm far away from everything. She was so unhappy that she moved to a room in the centre of Århus.

"It is much more expensive than what I had, but at least it feels good." She is not the only one that moved. Two other students from the international TV semester who lived in Skjoldhøj also moved out.

Anna Nejrup, from the International secretariat at DJH, is the one who places the international students. According to her the most popular places to stay are the Grundtvig Hus Kollegiet, Børglum Kollegiet and Vilhelm Kiers Kollegiet.

"I always try to place the students in these three dorms first. A certain amount of rooms in these places is in the hands of the school and we fill them up first."

Alex Bätz from Germany was so lucky to get a place in the Grundtvig Hus Kollegiet.

"It is right across the street from the school, and I have a brand new oven, nice neighbours and only one roommate. I am very happy with it."

Not enough places

Unfortunately, the number of rooms in these popular places is not enough, so the school has to find other places for the students.

"When we have filled up the rooms that are already ours, I always try to find more rooms in for instance Børglum," Anna says.

But, when it is not possible, she has to place students in Skjoldhøj.

"We try to make it less hard for the students by placing them in groups. So this year a group of televisionstudents were unlucky, but at least they all live together."

That did not matter to Caroline Johansson:

"It is far away from everything and very isolated. It takes two buses and forty minutes to get to school. I felt really unhappy in that place."

Anna says she recognizes these problems.

"We do not like for our students to be unhappy. That's why we always try to help as much as possible."

Starting next year she will try to put the students that are placed in Skjoldhøj in one corridor, but the board of that dorm has to agree with that first.

"International journalismstudents are not the only students in town. The Danish students like these places too, and we have to share the rooms for internationals with the School of Business and the university. We try very hard, but sometimes there is just no other solution."

TOGETHERNESS | Students at the Grundtvig Hus Kollegie enjoying their dinner. They are happy to be in a dorm so close to the school.

Three students, all placed in Skjoldhøj, moved out. One student cancelled her room as soon as she heard she was placed in Skjoldhøj, and found a room herself.

Next semester, the DJH has to place 45 international students.

margreeth.fernhout@gmail.com

FACTS

► Amount of students living in the dorms:

Børglum: 9 students
Grundtvigshus: 5 students
Vilhelm Kiers: 2 students
Skjoldhøj: 5 students
Emmavej: 3 students

Tekst | Alyssa Julie

BRUSSELS

A city of diversity

Brussels is more than just EU and stark office buildings. It's a city filled with atmosphere, narrow streets and old gothic, roman and gaudy architecture. The city's youth is one proof that there's more to Brussels than just boring bureaucracy. They seem very free-spirited when they sit cross-legged on the cobblestones at the big courtyard in the centre of the city. Their untidy dreads tied loosely with a batik scarf, or a Palestinian scarf tied around their neck. They hold their heads back and let smoke escape from their mouths while they smile and hold a lighted cigarette loosely in one hand.

These teenagers are much different from those you find in Aarhus, who dress fashionably even when they are at home lying on their couches watching television. The young people in Brussels seem laid back and not very fashion conscious.

The young people enjoy their friends company and the delicious Belgium beer at night. Every evening the city squares is filled with groups of young people. They talk, laugh and watch other people walking by. Some of the young people walk in groups drinking liquor straight from the bottle, singing and yelling to their friends down the street. Couples hold hands as they walk along the cobblestone pathway. Businessmen come out at night as well. When the workday is over it is common to see the black suits out in town.

At Delerium businessmen and young students both come to hang out. Delerium is a pub with 2004 different types of beer. Here it is possible to find beers that you have never even heard of. And of course it is an obvious place to try a wide range of Belgian beer. If you are bothered by smoke you shouldn't enter Delerium. The bar has a no-smoking area, but the free-spirited youth ignores this and continue smoking inside anyway. None of the waiters seems to mind. Outside people are smoking more than just regular cigarettes.

All this happens in a city that is both the headquarters of the European Parliament and NATO. All around the city there are businessmen walking through the city and inside the office buildings. It feels like two different lives are being lived in there. Neckties at EU and NATO during daytime and bar and beers at night. Brussels sure has a lot to offer. It is a city with a special atmosphere. And there is something for everyone. On one hand it is a political center where decisions are being made and important people comes to town on a regular basis. On the other hand it is cafes, narrow streets, lots of seafood, waffles, chocolate and of course beer.

ajulie@mail.djh.dk

TA' BUSSEN - LINIE 888

ÅRHUS
ROSKILDE
KØBENHAVN

KUN 120 KR.

For studerende og seniorer
fra mandag til torsdag

Rejsetid ca. 3 timer
Afgang fra Århus
rutebilstation

Tlf. 70 210 888
Online booking:
www.linie888.dk

Abildskou A/S

Tekst | Rebecca Svensson Foto | Michael Bothager

SPAREGUIDE

BISSER | Du kan passe på gummerne uden at blive ruineret

GRATIS MUSIK | I Musikhusets foyer kan man nyde musik - ganske gratis.

Sug mere ud af din SU og få råd til frås

Er du træt af at stå foran flaskeautomaten sidst på måneden for at få råd til pastaskruerne, er der hjælp at hente i denne spareguide.

Hvis du alligevel altid køber ind i sidste øjeblik, er det en god idé at slå et smut forbi Føtex en halv time inden lukketid. Især i week-enden sælges kød- og mejeriprodukter til halv pris.

Alta er et scoop for dig, der er ligeglad med menuen. Styr direkte mod køledisken. Der hænger ofte skilte med reklame for stærkt nedsatte varer, fordi sidste salgsdato er i dag. Alt lige fra krebschaler til wienerpølser til dig, der kan spise hurtigt og ikke er kræsen.

Lær et fremmedsprog gratis

På Studenterhus Århus er de i gang med at oprette et sprogmodul. Her kan man møde studerende fra andre lande og lære et nyt sprog, mod at man selv fralærer sig sit modersmål. Når projektet starter, vil der være tilmelding online, hvor det er muligt at se, hvilke nationaliteter man kan låne et sprog af. Følg med på www.studenterhusaarhus.dk.

Klik dig ind på den engelsksprogede del af siden og gå ind under "Talking Link."

Is til drinken

En kummefryser er dyr. Og det er svært at få plads til isterningerne i det 20 gange 20 centimeters frostareal, som billige køleskabrummer. Hvis du synes, det er kedeligt at skåle i lunkne drinks på den store festaften, så smut forbi McDonald's med en affaldspose og spørg elskværdigt, om de kan undvære nogle isterninger. Det plejer at virke.

Gratis skiundervisning

40 tons sne fra en gletscher i Østrig bliver importeret direkte til Store Torv og Bispetorv den 4. november. Årets Ski Event kalder arrangørerne det. Gletschersneen bliver omdannet til en gigantisk skipiste. Alle, der ønsker det, kan få en times gratis instruktion i at stå på ski eller snowboard. Når lektionen er færdig, får man lov til at fare ned af den østrigske piste lige midt i Århus.

Karius og Baktus

Århus Tandlægeskole tilbyder gratis behandling, hvis de vurderer, at de studerende på skolen kan lære noget af dine tænder. Men hvis dit tandsæt hænger og dingler, er det klogere at finde et andet tilbud, da ventetiden er lang. Tandlægeskolen anbefaler, at man melder sig til lige efter jul, hvor de igen skriver folk på ventelisten.

rebeccas@mail.djh.dk

Tekst | Lisbeth Vandel og Camilla Nissen

RY OG RYGTE

Faglige og frimodige fordomme om DJH'ere

Vores kommende ekspert- og partskilder på jura og statskundskab har forudfattede meninger om os journaliststuderende. To studerende indvier os i deres fordomme om den typiske DJH'er.

Vi taler ofte med universitetsuddannede, når vi skal bruge et interview til diverse artikler og opgaver. Men spørgsmålet er, hvad de egentlig tænker om den forstyrrende person i den anden ende af røret.

Christian Bader Jørgensen studerer statskundskab på Aarhus Universitet. Han hævder, at det er en tradition at nære fordomme mod journaliststuderende, når der står statskundskab på studie-kortet.

Det bunder i, at uddannede journalister og statskundska-bere ofte arbejder inden for de samme fagområder, men for det meste vil have modsatte interesser i en sag, mener Christian Bader Jørgensen. Hans kendskab til journaliststuderende er begrænset,

så de forudindtagede holdninger retter sig altså først og fremmest mod de faglige aspekter af uddannelsen.

"Det er en almindelig opfattelse, at journalister ikke studerer deres materiale ligeså meget, som de vinkler det. Oftest virker det som om, det ikke er så vigtigt at rapportere kendsgerninger, som det er at være den første med historien," siger Christian Bader Jørgensen.

Høje tanker om sig selv

Mads Fløe Holm er jurastuderende på sidste semester. Modsat Christian Bader Jørgensen kender han selv et par journaliststuderende. Men det forhindrer ikke Mads Fløe Holm i at danne sig et

forhåndsindtryk af dem, han ikke selv har stiftet bekendtskab med. Billedet tegner sig primært ud fra oplevelsen af de journalister, der allerede er sluppet godt ud fra bunkeren.

"De tror for meget om sig selv, ganske enkelt. De mener, de er bedre mennesker end os andre," siger han uden tøven.

Han erkender blankt, at universitetsstuderende heller ikke lægger skjul på deres evner. Men de er trods alt det mindste af to onder, forsikrer Mads Fløe Holm. Problemet er nemlig, at journaliststuderende ved, de kan ende med at blive studieværter.

"Det gør jo ikke ligefrem sagen bedre," konstaterer han med et skævt smil og tilføjer:

"I har hang til at se konspira-

tioner og opsøge sensationer alle steder. Desuden har I en overraskende lille viden om samfundet. Nok ikke mindre end på andre studier, men en matematiker skal jo heller ikke skrive om det."

Åben invitation

Hverken Mads Fløe Holm eller Christian Bader Jørgensen ville have noget imod at drikke en øl med en DJH'er. Men ingen af de to har spottet journaliststuderende i fredagsbarerne på deres studier.

Christian Bader Jørgensen pointerer, at vi ikke er ilde set som gæster i Statskunds-kabs fredagsbar:

"Jeg håber, det vil være muligt at sætte en grænse mellem faglig

uenighed og personlig uenighed."

Han leverer i samme åndedrag, hvad der kan tolkes som en åben invitation:

"Jeg har aldrig hørt, at I ikke skulle være velkomne. Men jeg vil da ikke udelukke, at I kunne få nogle kommentarer med på vejen. I al venskabelighed," slutter Christian Bader Jørgensen.

Vi giver hermed opfordringen videre.

Måske en øl eller to kan dæmme op for de fleste fordomme!

*lvandel@mail.djh.dk
cnissen@mail.djh.dk*

Tekst | Susie Espersen Foto | Morten Pedersen

MILLIONERNE RULLER

UPS! | 20 kontrollører - blandt andre Leif Hansen - skaffer hvert år mange millioner kroner til "bødekassen" hos Århus Sporveje.

Bøde-boom hos Århus Sporveje

Århus Sporvejes påstigningssystem gør det nemt at "glemme" billetten. Men pas på, for sporvejene tjener kassen, når du "kører på røven".

10 millioner kroner gik sidste år lige ned i kassen til Århus Sporveje – alene i form af bøder til folk, som ikke kunne fremvise billet. Til sammenligning fik Hovedstadens Trafikselskab kun 1,3 millioner kroner ind i bøder – selvom der er godt 150 millioner flere rejsende i København end i Århus.

"Det er meget nemmere at snyde i Århus end i andre byer," lyder det fra Århus Sporveje.

Og forklaringen er ligetil: I Århus er der nemlig indstigning bag i bussen. Passagererne er således selv ansvarlige for at trække billetter i de dertil opstillede automater. Kun meget sjældent skal en billet dokumenteres, og

det er når en af de 20 kontrollører, som er ansat hos Århus Sporveje, kræver det.

Hver dag kører de 20 kontrollører rundt i busserne i Århus og tjekker de rejsende. Og der er ofte bonus til bødekassen.

Omkring otte procent af de 45,5 mio. påstigere, Århus Sporveje har om året, kører uden billettering. Det er dog ikke kun fristelsen til at køre uden billet, der gør, at der er flere, som bliver taget i Århus end for eksempel København.

"Det hænger jo nok også noget sammen med den større intensitet i kontrollen i Århus i forhold til i København, fordi man erkender, at flere forsøger

at undgå at købe billet," siger en ansat i Århus Sporveje, som ønsker at være anonym.

Traditionen med at stå ind bag i bussen, stammer helt tilbage fra sporvognenes tid, hvor passagererne netop gik ind bagved for at have tid til i ro og mag at finde penge frem. Da sporvognene blev erstattet af busser i 1971, holdt man fast i traditionen med indstigning bagi. Ifølge Århus Sporveje fungerer dette system godt, idet man jo sparer tid ved ikke at billettere – og dette skaber bedre flow i bussen.

sjespersen@mail.djh.dk

Tekst | Vinh Prag, 4. semester

DISKUSSION

Komm. lige i øjet

Som praktikant i en kommunikationsstilling varmede det mit hjerte, at Illustreret Bunker tog temaet Kommunikation op til diskussion i sidste nummer. Det var tiltrængt og lige i øjet.

Til den rædselsfulde praktikdag i foråret havde jeg snart brugt mine fem muligheder, og derfor var jeg rimelig tilfreds med den stilling, jeg så endte med i Journalistforbundets kommunikationsafdeling. Men det var jo ikke journalistik, tænkte jeg.

Jeg ved nu, at følelsen af at kommunikationsstillingerne var sådan noget, man kunne tage, hvis ikke man kunne få noget andet, var fuldstændig grundløs.

I min stilling får jeg virkelig lov til at lege med ord, lærer

en masse om branchen og kan desuden gå hjem kl. 16.

Praktikforberedelsesforløbet behøver jeg vist ikke at kritisere yderligere, men jeg er frustreret over, hvor lidt jeg vidste om kommunikationsjournalistik, da jeg begyndte.

Jeg vil vove den påstand, at der simpelthen ikke blandt de ellers kompetente undervisere på skolen findes nogen, som kan undervise ordentligt i kommunikationsjournalistik. Og derfor bliver det sløjft fra den nye studieordning.

Dette stiller helt klart ikke DJH'ere bedre i en tid med færre og færre traditionelle journalistjob og flere og flere kommunikationsjob.

vip@mail.djh.dk

Tekst | Søren Kragelund og Camilla Bjerrekær, barformænd

ACCEPT TAK!

Røgfri Fredagsbar

Der har nu været rygeforbud på DJH i et par måneder. Fra Bygningsservice lyder der rosende ord om en forholdsvis gnidningsløs overgang. De studerende er altså gode til at respektere rygeforbudet på skolen.

Desværre kniber det gevaldigt med at respektere rygeforbudet i Fredagsbaren. På trods af ikke-ryger skilte over hele baren samt plakater rundt om på skolen, hvor vi har gjort opmærksom på, at baren er blevet røgfri, må barpersonalet stadig patruljere rundt hver eneste fredag og bede folk om at slukke eller gå de fem meter ud til brandtrappen.

Det er for så vidt også helt i orden. Vi skal nok blive ved, indtil alle har vænnet sig til tanken.

MEN det er overhovedet ikke i orden, at barpersonalet bliver udsat for lussinger, cigaretrændemærker på hænder og tøj og flabede kommentarer om, at vi skal passe os selv.

Barpersonalet består af medstuderende, der gør et flot, frivilligt stykke arbejde for, at vi alle kan slutte ugen af i festligt lag med en øl eller to. Det er

fuldstændig uacceptabelt, at de skal udsættes for andre studerendes eventuelle frustrationer over, at skolen er blevet røgfri.

At det så især er studerende, der har gået på skolen i længere tid, som ikke kan acceptere reglerne, gør ikke sagen bedre. Det kan godt være, det er svært at komme tilbage fra sommerferie eller praktik, og så rygereglene pludselig er ændret. Men at optræde flabet og truende i Fredagsbaren, hvor stemningen ellers altid er munter og afslappet, er simpelthen for tarveligt overfor ens medstuderende.

Det er ikke Barudvalget, der har bestemt, at baren skal være røgfri. Vi bliver bare nødt til at følge skolens regler, for ellers bliver Fredagsbaren ganske simpelt lukket.

Vi har en fantastisk Fredagsbar, hvor alle er glade for at komme, og barpersonalet nyder at arbejde.

Og sådan skulle det også gerne blive ved med at være på trods af rygeforbudet.

kragelund@mail.djh.dk
bjerrekær@mail.djh.dk

Tekst | Rune Langhoff Sørensen, 3. semester

SPRØJTEGIFT

DJH's sædkvalitet

Hvorfor fanden sprøjter DJH græsset langs ydermurene? Det er da noget forbandet svineri. Jeg synes, græs er pænt og har ikke noget imod, at der gror græs helt ind til den hvidmalede beton. Men det er der åbenbart nogen, der har. For græsset bliver sprøjtet og visner, selvom giften "ikke er farlig."

Jeg ved ikke, om der er grundvandsressourcer under DJH, og det er også lige meget rent principielt. For det siger bare noget om DJH som uddan-

nelsesinstitution, at man bruger sprøjtemidler. For som alle ved er sprøjtemidler "so last century", når de ikke bliver brugt til at forbedre nationalproduktet på de jyske marker. Ved brug i haver er det håbløst konservativt, kortsigtet og usympatisk og udtryk for dovenskab og manglende respekt for den jord, som vores børn skal bo på, for det vand, som vores børn skal drikke og for den sæd, som skal sikre vores reproduktion.

langhoff@mail.djh.dk

Tekst | Louise Gade Sig Foto | Michael Bothager

KLUMME

Min journalistiske forsvarstale

Den britiske forfatter Arnold Wesker sagde engang:

Hvis vi betragter journalistik som en kemisk blanding og nedbryder den i sine bestanddele, vil vi finde, at ingrediensen 'facts' kun eksisterer i meget små mængder og selv da er fyldt med menneskelig forurening.

Menneskelig forurening? Jeg er ærlig talt dødtæt af altid at blive kædet sammen med en masse fordomme, når jeg fortæller, at jeg læser til journalist.

Forleden var jeg til guldbryllup i Vestjylland, og blev sat til bords med nogle halvgamle gubber. Midt i avokado-rand med rejer kommer det høflige og pligtskyldige spørgsmål: "Nååå, hvad laver du så?" Efter begejstret at have fortalt om min daglige gang på Danmarks Journalisthøjskole kommer reaktionen, som jeg er sikker på, at alle journalister har oplevet. Min sidemand siger: "Jamen så skal jeg da passe på, hvad jeg sidder her og siger. Ellers smider du det vel på forsiden? I journalister er nogle værre løgnagtige nogen." De gamle tudser omkring ham nikker samstemmende, og slår en halvhånlige latter op.

SVUP – som nogen anden præmiegris har jeg fået et stempel på min flæskede ryg. "Sladderjournalist." Så kan jeg selv sidde og tygge på den lille krøllede flæskesvær med indgraveringen og fundere over, om jeg virkelig er så slem.

Nej stop en halv, søde folk. Godt nok er jeg journalist, men det betyder ved gud ikke, at jeg ligger i Thomas Ejes ligusterhæk med rumpetten i vejret og knipser løs, mens han ordner en elskerinde. Og nej, gu' fanden smækker jeg ikke dine anekdoter op på forsiden af noget som helst blad. Ævl du bare videre. Jeg forurener ikke.

Jeg har efterhånden oplevet det så mange gange, at jeg har brygget en mindre forsvarstale sammen. Simplethen for at forklare og forsvare mit hverv.

"Jeg har belæg for mine påstande, begrebet injurier er mig særdeles bekendt, de presseetiske retningslinjer er jo ikke en stor fed joke, etcetera."

Det er jo næsten pinligt, men jeg rødmer og må gang på gang forklare mig ud af deres stimpling.

Netop denne tale leverer jeg også til disse mennesker ved guldbrylluppet, og de accepterer langsomt min tilstedeværelse.

Efter kalvesteg med brun sovs og ditto kartofler falder talen på dronningen af Bhutan, som åbenbart skal gæste Ringkøbing den kommende uge. "Hvad hedder hun egentlig?" Sidder de og undrer sig. Et splitsekund efter har de drejet hovederne mod mig, og en af dem siger gravaltvorligt: "Det må du da vide, Louise. Du er jo journalist." Jeg er fuldkommen blank. Dronningen af Bhutan – Vorherre til hest. Pas. Fisk. Dunno. Og det er endnu én af de "fordomme", jeg møder ude blandt ikke-journalister. Folk tror simplethen, at jeg er Den Store Encyklopædi fanget i en rødhåret piges krop. De er tydeligt skuffede over min uvidenhed om alverdens kongelige. Så jeg må igen frem med en forsvarsudgyldelse om, at vi journalister ikke er alvidende, men at vi til gengæld er ret så kvikke til at researche og finde informationer.

Hvorfor skal jeg forsvare mig? Det er jo for søren ikke pinligt at være journalist. Er jeg upålidelig, bare fordi jeg er journalist? Og er jeg en uværdig journalist, når jeg ikke ved, hvad dronningen af Bhutan hedder? Det håber jeg sandelig ikke, og jeg ser ingen anden udvej end at fortsætte mine forsvarstaler. For jeg er ikke alvidende og jeg er overhovedet ikke fuld af menneskelig forurening. Færdig!

Tekst | Karl Christensen, økonomichef Illustration | Tjelle Vejrup

LUKKET DØR

Nuancer, tak!

Kære Christian Kloster!

Du har i seneste nummer af Illustreret Bunker i artikler på forsiden og side 4 samt i en personlig kommentar på side 23 beskæftiget dig med tyveriet af TV-kameraer fra DJH. Du skriver i forsideartiklen, at "kameraerne var placeret i et frit tilgængeligt kælderrum i aflåste skabe", og jeg er i den forbindelse interviewet vedr. økonomi og sikkerhed.

Jeg er nødt til at gøre læserne af Bunkeren opmærksom på, hvad jeg skrev til dig i en mail

den 15. september, da jeg havde artiklen til gennemsyn:

"Jeg har to kommentarer til din artikel:

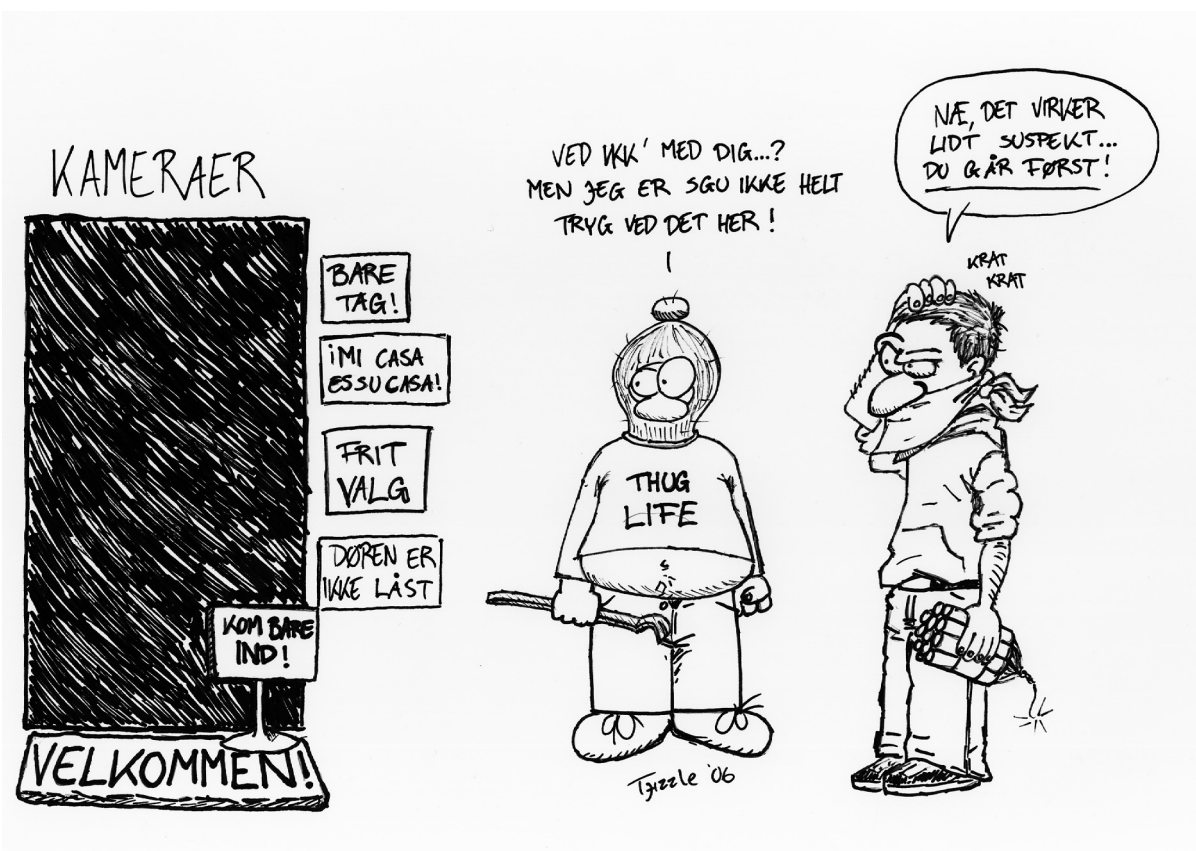
1. Beløbet skal - som vi talte om i går sammen med Kim Minke - være uden moms, det vil sige 16 kameraer á ca. 34.000 kr. = ca. 544.000 kr.

2. Der er ikke tale om et frit tilgængeligt lokale. Lokalet er aflåst, og kameraerne er placeret i aflåste skabe. Lokalet er frit tilgængeligt for studerende med adgangskort, det vil sige lokalet skulle principielt være aflåst, men

har ikke været det i den konkrete situation, hvor tyveriet fandt sted. Kælderområdet er derimod frit tilgængeligt. - Tal med Tom Fangel, hvis du vil have det uddybet. - Ellers ok."

Du har fundet det opportunt at bruge den første kommentar og se bort fra den sidste. Jeg ved ikke hvorfor - måske fordi din skrånede vurdering i indlægget på side 23 om uansvarlighed i så fald skulle nuanceres lidt?

kc@djh.dk

Tekst | Christian Kloster, 3. semester

ÅBEN DØR

Det er såre præcist beskrevet

Kære Karl

Grunden til, at din anden kommentar ikke er med, er, at du ikke har ret. Det er nemlig et uanfægteligt faktum, at "kameraerne var placeret i et frit tilgængeligt kælderrum i aflåste skabe," som jeg skriver. Havde jeg skrevet noget andet, havde jeg skrevet en løgn.

Det er såvel tyvenes som retmæssige brugeres erfaring, at

lokalerne var frit tilgængelige. Så kan det da godt være, at I oppe på direktiongangen har et princip om, at de ikke bør være det. Men det er en helt anden historie.

Var tyvene brudt ind på skolen, havde de begået et indbrud. Det gjorde de ikke. De gik bare ind. Det var et simpelt tyveri. Derfor gad politiet ikke komme.

Som du ved, havde jeg en sikkerhedseksperter fra en sikringskoncern på skolen for at vurdere

tyverisikringen. Han blev imidlertid forment at udtale sig af sin overordnede. Og det tror jeg, de eventuelle sikkerhedsansvarlige på skolen kan drage et lettelsens suk over.

Jeg skal beklage, hvis du havde fået det indtryk, at du havde adgang til at rette i alt i min artikel. Det drejede sig naturligvis kun om de citater og de fakta, du bidrog med.

ckloster@mail.djh.dk

Levering

Alle indlæg sendes til ib@mail.djh.dk i Word .doc eller .rtf-format. Husk rubrik, fulde navn, semester / stilling og e-mail-adresse i dokumentet.

Omfang

For indlæg og svar gælder det, at de maksimalt må fylde 2500 anslag (inkl. mellemrum), og hvis debatten strækker sig over flere numre maksimalt 1600 anslag.

Redigering

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte indlæg. Desuden at vælge indlæg fra, såfremt der ikke er plads til alle indkomne - eller hvis redaktionen vurderer, at et indlæg falder uden for avisens område.

Klommen

Er på maksimalt 3500 anslag. Kontakt redaktionen.

ILLUSTRERET BAGSIDE

Do you speak English?

Tænk, hvis man engang blev kendt og berømt i det store udland. Hvis man kom på alles læber ovre i USA, ganske som det er lykket for både Mads Mikkelsen og D-A-D. Så kunne det nok være, at man godt kunne tænke sig et lidt smartere navn.

Her på Bagsiden har vi tjekket navne på studerende på DJH, og her er vores bud på, hvem på 2. semester, der har mest star quality – på engelsk:

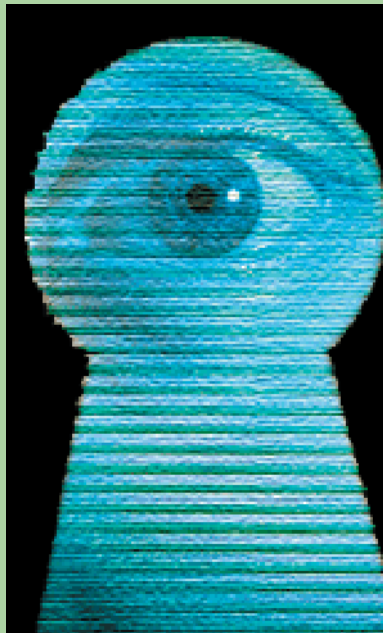
Filip Kirkegaard > **Phillip Graveyard**

Jonas Fjorside > **John Inletside**

Mads Bjørnskov > **Matt Bearwoods**

Journalistisk metode og teknik, 2. del

TEMA: SLADDER-JOURNALISTIK

Alt, hvad du skal bruge for at bedrive god sladderjournalistik, er to ungdommeligt kåde studerende. Du kan med fordel bruge nogle fra din egen skole.

Tilsæt så:

- 1 erotisk knivspids dæmpet belysning
- 1 portion billig fadøl serveret i umålelige kander
- En stor omgang firser-musik, som alle har hørt så mange gange før, at de tvinges til at fortrække til mere øde steder.

Herefter skal det hele bare rystes sammen – gerne på et af skolens kontorer – og så er resten bare op til dig, dit mobilkamera og din indre paparazzo. Bon appétit!

Light udgaven:

Tilmeld dig rusværternes interne mailingliste, og lad sladdereren komme til dig!

Månedens horoskop

På grund af spirituelt ophold på Rødvig Kro- og Badehotel har Bagsiden modtaget horoskop fra sidste måned.

Kære Cecilia Stegö Chiló.

En lys fremtid venter forude. Det ser især godt ud omkring job og karriere. En ønskestilling ser ud til at byde sig. Det kunne tyde på, at det bliver på kulturområdet og du får mange ansatte under dig. Rank ryggen og nyd opmærksomheden omkring dig.

PS: Jeg fornemmer, at du har en bunke uåbnede kuverter i din nederste skrivebordsskuffe. Det er vist nok regninger. Mit råd er, at du får betalt disse, ellers kan fortiden hurtigt indhente dig.

Kærlig hilsen Iris-Kirstine Swarz

Sudoku-løsninger, frække fotoer og andet stads sendes til: bagsiden@mail.djh.dk

Spillehjørnet

Niveau: Fotojournalist

3	1
	4

Chefredaktøren på indeværende avis elsker som bekendt alt, hvad der er moderne. Kvalitet og indhold skeler han derimod kun sjældent til, hvad man ifølge onde tunger let kan aflæse af hans pladesamling. Derfor skal Illustreret Bunker naturligvis også have sit eget sudoku-spil, og det er faldet i Bagsidens lod at stå for dette.

Nedenfor ses to sudoku-plader med forskellig sværhedsgrad. Og til højre er så den helt lette sudoku-plade til begyndere og fotojournalister.

God fornøjelse!

Niveau: Middel

	7	6	9	2	
5		1	8		3
6	8			4	7
	1	3	9		
	7	6			
	8	9	7		
2	4			5	6
8		5	4		9
9	8	7	1		

Niveau: Svær

1		9	7		4	
	8				7	
		9		6		
		7	2	9	4	
3	1				9	5
		8	5	4	3	
		3			7	
	5					4
2		8	6			9

Bagsiden stifter ny pris!

Som alle vores konkurrerende medier har Bagsiden også besluttet at være med i kapløbet om at få lov til at nominere undergravende journalist Nils Mulvad til et eller andet. Til formålet har vi stiftet:

Prisen for bedste bidrag til udryddelse af janteloven

Men en kåring har jo først rigtig praleværdi, hvis man har vundet over nogen. Derfor søger vi nu øvrige kandidater. Det er nemlig formålet at få prisen omtalt i Frøberts, gerne med samme hyppighed som en sag om dommeres bijobberi.

Vi ved endnu ikke, om andre kan komme i nærheden af nominering til denne særlige pris. Overvejselserne går dog på, at det ville være passende med en krukke og kontroversiel studievært fra DR2. En anden mulighed kunne være en selvhøjtidelig fagforeningsmand gerne i tæt forbindelse med DJH. Kender du nogen? Så send os dit bud.

Vinderen er fundet:

Peter Korsgaard er bedste Buch-a-like

Det kommer vel næppe bag på nogen, at det er Illustreret Bunkers egen ukronede dronning af tips og tricks til skønhed i en fart, Peter Korsgaard, der løber med prisen som bedste Roger Buch look-a-like.

For en sjælden gangs skyld mangler Bagsidens redaktører ord og vi må medgive, at et billede siger mere end 1000 af disse!

Foto og forskønnelse: Jesper Langhoff

Bagsiden takker for alle de fine bud og er imponeret over, at så mange har haft modet til at byde ind på den svære opgave det er at forsøge at efterligne sit idol.

Et stort tillykke til Peter Korsgaard, der får tilsendt moppedrengen "Horsens -købstaden og guldsmedene 1500-1900" i en underfrankeret kuvert.